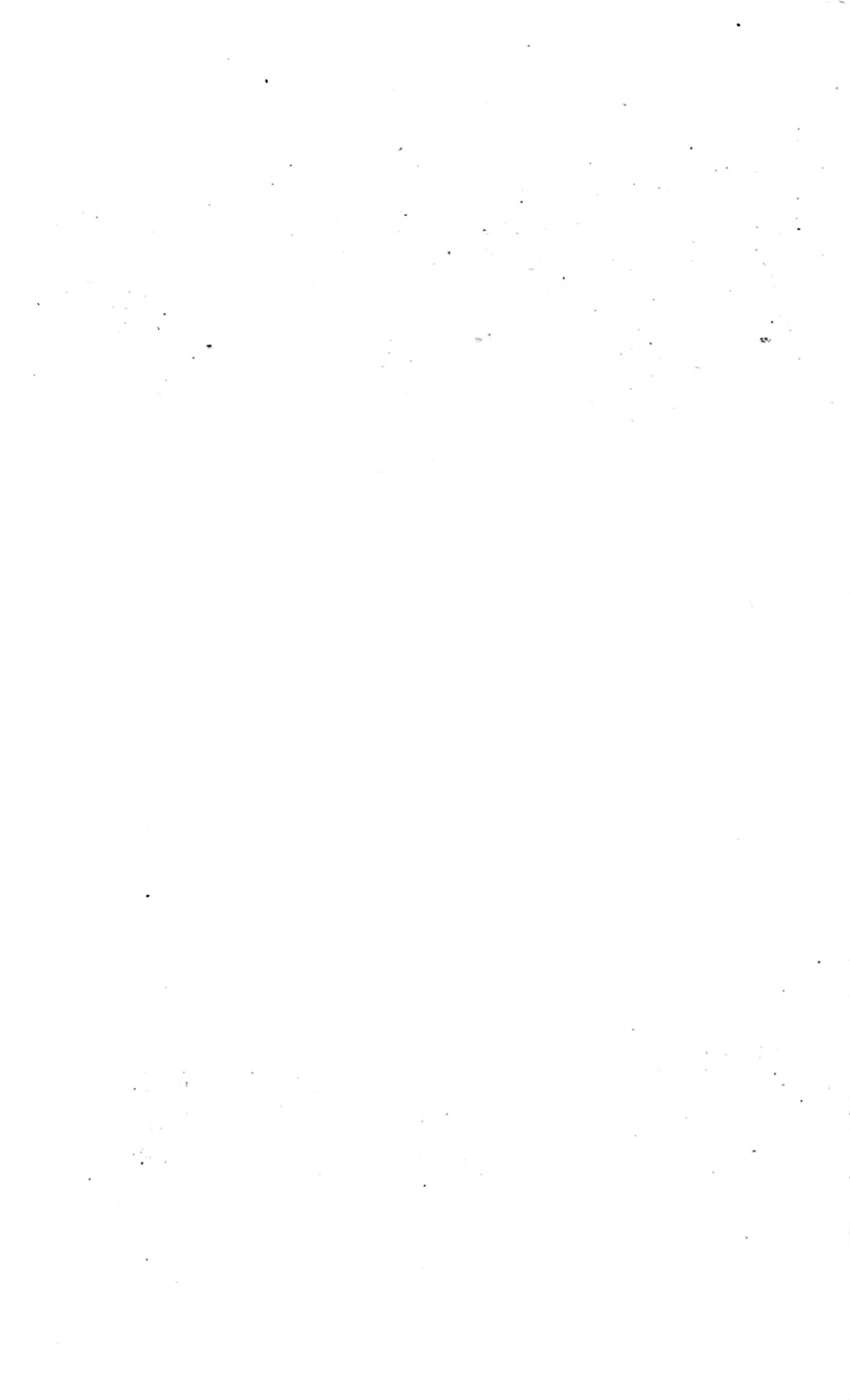

Ion Golea dela Fetea

DE VORBĂ CU NEAMUL

Versuri

Colecția "Omul Nou"
1993

Ion Golea dela Fetea

DE VORBĂ CU NEAMUL

Versuri

Colecția "Omul Nou"
1993

Colecția "Omul Nou"
Traian Golea
Miami Beach, Florida, U.S.A.

Ion Golea

ION GOLEA

— Poet și luptător —

La o nouă ediție a poeziilor lui Ion Golea, gândul meu se întoarce, sfios și îndurerat, cu atâția ani în urmă, pentru a prinde ceva din taina acestui om. L-am cunoscut abia câteva luni, când am fost împreună în Germania, în vara anului 1951, unde se pregătea să-și ia zborul spre țară.

Ceeace mi-a rămas mai puternic în amintire din întâlnirile și conversațiile cu el, era o voioșie cristalină, care țâșnea din el ca dintr'un izvor de munte. Părea o imagine vie a eternei primăveri. Niciodată nu l-am văzut crispat la față, mușcat de neliniști, sau cel puțin îngândurat de ce avea să se întâmple cu el, dacă se întoarce în țară. Părea că nici nu are senzația primejdiei. Era un viteaz de cea mai pură esență, dară fără morgă, fără să acorde vreo importanță deosebită gestului său. Ion Golea mergea la luptă ca și cum i-ar trage o chiuitură la o petrecere. Cred că n'a iubit mai mult alte versuri din poezia legionară decât acelea care aseamănă moartea pentru Căpitan cu "*cea mai scumpă nuntă dintre nunți...*"

Ion Golea a fost un haiduc al vremurilor noastre. Era înrudit sufletește cu Iancu Jianu și cu toți răzvrățiții din neamul nostru care s'au ridicat împotriva orânduielilor străine. Primejdia, departe de a-l înspăimânta, îl atrăgea, îi dădea fiori de bucurie, îl făcea să se simtă în elementul lui. După patru ani de luptă cu puterile dușmanului care ne cutropise țara, a izbutit să ajungă în lumea liberă. Trecuse prin atâtea încercări — biografia lui este mărturie — încât nimeni nu i-ar fi putut lua în nume de rău dacă și-ar fi statornicit definitiv rosturile în exil. Iși făcuse datoria față de țară și își cucerise libertatea cu arma în mână, participând la cele mai temerare acțiuni.

Si totuși primul lui gând de când a pășit pragul lumii libere a fost să se întoarcă pe potecile munților lui dragi. Grija de neamul înlănțuit și chinuit și de camarazii închiși era mai mare decât grija de siguranța personală. Ion Golea era eroul pur, care nu se întreabă de *rentabilități* sau de *oportunități* politice. Avea în sânge gustul marilor întreprinderi. El știa doar atât, că masele populare, după marile arestări din 1948, aveau nevoie de o nouă încurajare, de suportul unor noi acțiuni eroice, ca să nu-și piardă speranța și să reziste cutropitorului. "*Spiritul Dobrinei*" îi cerea să se întoarcă în țară, "*ca să bage spaima în dușman*".

"*Traiane,*" îi spunea Ion fratelui său la plecare, "*gândul ăsta, de a mă întoarce în țară pentru a continua lupta, s'a născut și a crescut în sufletul meu ca o floare. Acuma s'a desfăcut și eu sunt gata de ducă...*"

Cu fratele lui de suferință, Ion Samoilă, și-a luat sborul spre România în toamna anului 1951. De astădată, și-a fixat câmpul de activitate chiar în inima dușmanului. Au operat pe axa Brașov-București. Aici au lovit cu putere chiar în capul hidrei. Prin mii de manifeste, care nu știa nimeni de unde vin, au ținut guvernul în permanentă încordare și neliniște.

În August 1953, se ține la București Festivalul Mondial al Tineretului. Regimul voia să îndulcească imaginea cruzimilor ce le săvârșea, oferindu-i Occidentului un alt aspect, o țară în sărbătoare, care primește tineretul din lumea întreagă, fără deosebire de ideologie. Ce teroare să fie într'o țară în care tinerii din toate continentele joacă "*Hora unirii*" și fraternizează cu tineretul român?

Atunci s'a gândit Golea că e momentul unui contra-atac viguros. Regimul trebuia demascat, arătându-se participanților din țările libere că tineretul României, adevăratul ei tineret, tineretul legionar, e absent de la marea sărbătoare, zăcând în bezna închisorilor. Au redactat un manifest în acest sens și l-au difuzat între oaspeții străini. Efectul a fost fulgerător. Guvernul a fost surprins nu numai de conținutul manifestului, bazat pe o reală

cunoaștere a situației interne din România, dar și de precizia răspândirii lui. Aria lui de difuzare demonstrează existența unei organizații bine puse la punct. Nu se putuse descoperi nimic, niciun fir, nici înainte și nici în cursul operației, deși o barieră de agenți izolau pe congresiști de restul populației. Manifestul apărea cu regularitate acolo unde se aflau concentrați străinii. Un ziarist suedez, invitat la Festival, în reportajul ce l-a făcut la întoarcere acasă, scria următoarele:"

— *Dacă te urcai în tramvai, la coborîre, căutându-te prin buzunare, dădeai de un manifest.*

— *În restaurante, la mesele rezervate străinilor, sub farfurie găseai un manifest.*

— *La hotel, când deschideai camera, jos pe dușumea găseai un manifest.*

Mai mult de doi ani, Golea și Samoilă au ținut guvernul în alarmă, dând lovituri și apoi dispărând. Dar totul merge până la un timp. După Festival, regimul mobilizase tot aparatul de Stat ca să-i prindă și cercul se strângea în jurul lor. Legăturile cu Occidentul se rupseseră, dar ei nu au descurajat o clipă. Cu aceeași energie se rup de urmăritori, se strecoară printre rețelele lor și poposesc la alte gazde. Până'ntr'o zi...

Nu știm în ce împrejurări au căzut. Sunt fel de fel de versiuni, dar ne imaginăm imensa satisfacție a fiarelor bolșevice când au pus mâna pe ei. Ce chinuri groaznice. La ce torturi au fost supuși de specialiști în materie, formați la înaltele școli ale Moscovei.

Moartea a fost pentru ei o eliberare. Când oasele lor zdrobite au primit lovitura de grație, sufletul lor nemuritor s'a urcat la cer, pentru a se întâlni cu cohortele de legionari căzuți înaintea lor și pentru a da raportul Căpitanului...

Aceasta e viața luptătorului. Dar Ion Golea mai are și o viață intimă, ancorată în viziunea poetică a neamului. Haiducul își trăgea seva din basmelele, legendele și doinele noastre. "*De vorbă cu neamul...*" și-a intitulat singur colecția de poezii. Prin ele putem pătrunde în lumea lui de

visuri și idealuri. În ele se reflectă aceeași aspirație fundamentală a sufletului său de a fi în viață un crainic al neamului său, fie când pune mâna pe armă, fie când își exprimă sensibilitatea poetică. Ființa lui interioară nu se scindează, nu curge paralel pe două planuri, ci o găsim întreagă și imaculată atât în luptă cât și în creațiile poetice.

Poetul și luptătorul sunt cele două tulpine cari răsar din același falnic stejar al neamului.

Horia Sima

Notă explicativă

Volumul de poezii apărut în 1951 la Salzburg, în colecția "Omul Nou", sub titlul "De vorbă cu Neamul", și semnat de Ion G. Delafetea, conține doar versurile scrise de el din vara anului 1950, după ce a scăpat din Yugoslavia și se găsea în lagărul din Trieste, Italia, apoi în Austria—Germania, până în toamna anului 1951, când și-a luat zborul spre țară.

Mai târziu, prin 1985, am primit două caiete cu versuri de acasă care, ca prin minune, au scăpat tuturor perchezițiilor și care conțin poezii încă din 1943, din primul an de studenție la Iași, — după cum sunt datate, — trecând prin anii 1944—45—46 și 47, de la Fetea și terminând la Cluj, unde Ionel își continua studiile.

Nu trebuie scăpat din vedere că aceste poezii nu au primit din partea autorului o ultimă revizuire înainte de a fi "date la tipar", încât unele eventuale scăderi trebuiesc atribuite și acestor circumstanțe extraordinare în care ele au fost scrise (și lăsate spre publicare ?) — în cea mai agitată perioadă a epocii noastre, cea din 1944—1951, — timp în care el a fost trup și suflet angajat în activitățile de rezistență anticomunistă.

Eu m'am străduit, pe cât am putut, să le respect originalitatea.

Martie 1993

Traian Golea

CANTEC DE JALE

Tie, sbucium omenesc.

Doamne, unde mi's descătuşările ?

Doamne,
unde mi's descătuşările,
cărările
deschise spre toate zările?

Doamne,
unde mi-e Credinţa,
Nădejdea,
Dragostea?

Sfintele talismane
s'au pierdut pe-ale anilor spinări,
ce-au trecut, pe bărci de neguri, în mari depărtări,
îngropându-mi mormane
de gânduri albe —
file, în chenare de smaralde...

In zilele
cu vifor aspru de'nvieri,
le-oiu căuta, (plângând
în lanţuri de tăceri),
să mi le strâng,
de pe toate coclaurile,
de pe toate mările
şi depărtările,
în album, iar peceteile
ce-or zăvorî toate filele,
îmi vor zâmbi cu zâmbet de gheaţă,
sau, poate, vor râde ca de-o paiată...

Doar ele —
cenuşăresele
zilelor mele —
versurile,
vor cânta imensul gol al nopţii:
hohotul păcatelor
şi bucuria bunătăţilor,
înfrăţite în tăcerea grea de spaţii...
Vor cânta năucile,
întârziatele
părerii de rău ale omului,
ce au simţit muşcătura blestemului
vremii şi-a morţii —
pe mata goliciune a lui,
în tăcerea de ghiaţă a Universului.

Din mlaștina desnădejdiei

Am fost și eu odată, un snop aprins de raze,
în primăvara vieții și-a dorurilor treze,
o cupă de cristal. în ea doar diamante —
toate—aceste podoabe, acuma îmi zac moarte...

Eram o luncă, odată, cu soare și cu flori,
eram spumă de mare — cu mângâieri de zori;
am fost și crin, potir de cer, cu nădejdi de trandafir —
azi, astea—mi sunt cruci bolnave'n al inimii cimitir.

Azi nimic nu—mi cântă vesel pe—al inimii pervaz,
și nimic din scumpa vieată nu—mi ține sufletul treaz,
trilul sfânt al ciocârliei, din văzduh de primăvară,
pentru mine e un geamăt, scos din inimă'ntr'o doară.

Cât n'aș da ca să fiu iarăși vultur ca și—altădată,
să privesc din înălțime astă lume blestemată;
să uit totul, și mocirla care'n min'și—a făcut loc,
să plutesc pe cerul țării, căreia să—i port noroc!

Apus

Afară plouă,
în inimi plouă,
și gânduri jilave mă'gheață;
din ochi îmi cad picuri de rouă —
nădejtile,
de mult mi's gheață...

Clopot învechit —
inima,
dăngăne în ritm încet.
Tinerețea și pierde rima,
sufletul
mi-e rug de-ascet.

Căci ce rost are întreg chinul
tinerețelor buestre,
când în oaze,
la ferestre
'n loc de flori crește urîtul?

Mă'ntorc pe calea deșartă
de florile de-odinioară:
Tinerețe,
te'ntreb iară, vei mai fi tu re'viată?
Si un svon ieșit din goluri:
Niciodată, niciodată!

Mărturisire

Doamne,

Mi-e tot dorul pulbere din drum
și gândurile pietre sfărâmate —
în inimi veșnicia nu mai bate
și viața toată mi-e povară—acum...

In toamne,

din ciorchinele de roadă de Tin'dată,
eu am cules mereu, mereu, zi de zi
și—am dat cu neastâmpăr tinereții
fructe coapte și necoapte câteodată....

De aceea:

pasul azi mi-e rar și ostoit
și aripile visurilor rupte —
fermecatele sirene's mute,
strecurându-se spre asfințit.

Plâns de frunză

Pe uliți plâns de frunză bolnavă,
Sub bolți despuiate de teiu,
cu cer — curcubeu peste ei,
coboară toamna din slavă.

Mi—e sufletul gol de orice avânt —
totul e gol și totul e ud,
și'n greul trist o frunză aud,
cum plânge pe aripi de vânt:

— "E vremea năframă de sânge,
sub care se scaldă robia —
a fost și va fi cât vecia:
nimeni vremea n'o va învinge!

Vremea e tată a tot ce a fost,
a tot ce este și—a tot ce va fi:
a tot ce—i cu rost
și ce—i fără rost.

Deci sbate—te humă cât este hău,
însă în viață o lege există:
de cazii, vremea nu te ridică,
de te ridici, tot ea ți—e călău!"

Cântec de toamnă
după Paul Verlain

Plânsetul ploilor,
suspinele viorilor
toamnei,
mi-aduc inimei
tristeți ude,
sbuciume crude.

Când vremea cântă'n hohot
prelung și jilav,
al vremii noastre uimit Lot —
ca un pom firav
în furtună —
se frământă pe marea de tină...

Iar pe mine vântul mă poartă,
mă răspoartă —
ca pe-o frunză de ceară
amară —
pe aici,
pe acolo
și, poate,
de—acest veac dincolo...

De n'ai fi zis Tu, Doamne

De n'ai fi zis Tu, Doamne, pentru toți un Nu,
eu azi mi-aș sfârâma vieața fără rost —
căci întâlnesc întrânsa tot ce-am fost
și pe orice Răsărit în brațe—l ia Apusul.

Sculatu—s'au oameni în pace și furtună
din leagănul lugubru al Ființei—Neființă,
dar la covorul vremii rostește—aceeași iță
și'n lume'n veci zădărnicia'nspumă...

Din tot ce face omul — țărână sbuciumată —
pentru ochii lumii — sarbădă'ncântare,
are prețul precum spuma cea de mare
ce valul o înghite, căci lui i'este dată.

De—aceea'nfrigerat cat spre Tin'Sioane
și—mi smulg ce de țărână atâta m'a legat;
dar în sminteala clipei eu vise—am spulberat —
de n'ai fi zis Tu, Doamne!

Episod

In noaptea cu lună,
de humă,
și binecuvântări de ciumă,
blestemul plutește,
zorește,
cură,
fără măsură...

In noaptea cu lună,
cu humă
nebună,
Demoni aleargă
în lumea largă...

La răspântii dr drumuri,
ard ruguri
cu trupuri;
pe șesuri
sunt leșuri
cu glorii de stele
pe cap, pe sub gene,
în noaptea de blesteme...

E lume valahă,
săracă,
hămesită,
furată,
trădată,
crucificată —

Oase ce troznesc,
jertfe care cresc
munte,
și sfinte,
cu lumini de rugă,
trimise de-o slugă,
răvaș lui Dumnezeu,
de la Neamul meu....

Pe noaptea de lună,
de humă,
și binecuvântări
de ciumă.

Iași, Ianuarie 1943

Iarnă

Pământul doarme, văzduhul ninge,
totul e alb, și cer și pământ;
a'ncremenit și zănatecul vânt —
sub greu de var totul se stinge

A murit vădana toamnă
mângâiată de flori albe,
cum moare o tristă doamnă —
T.B.C.—istă'n salbe.

Dar cine priveghează moarta,
îmbrăcată'n albe giulgiuri?
Brazi, stejari, un câmp de cioturi
și—o vâlcea ce—și plânge soarta....

Mai târziu, prohodu—alene
îl începe maestrul vânt;
fulgi trimiși de Domnul Sfânt
cad lăcrămând prin poene.

Sfârșit de zi

Ce singură mi—e ziua și noaptea tot singură —
pustiul mă încearcă, urîtul mă ucide,
nu—i nimeni împrejur—mi și tace orice liră—
soarele e palid, stelele's livide...

Mă cred în începuturi, în bălțile de haos,
privind cu nepăsare o formă tristă, rece,
și mintea—mi obosită, par'că stă'n repaos
precum pe—un soclu aspru stă gânditor un Rege...

* * *

Cum stam... un clopot bate și brusc revin la toate:
un car trece prin față—mi cu boii gânditori;
fecioarele serii cobor pe negre roate
și turmele coboară mănate de păstori.

E întuneric beznă și ielele trec dealul —
pe sub poduri sure în șezători s'adun;
la stâna de pe delniți mai pâlpâie jarul
și'n jurul lui la sfat mai stau doi tăciuni.

Noapte

In hăul nopții hămăie toți câinii,
și ploaia plouă clipocind în ropot,
iar gârla gălgâie în șipot —
pe cerul negru au murit toți crinii...

E târziu, buciumă bucium,
și văile răspund hu—u—u,
Iar pe cărări trece haiducu
cu ochii flăcări, fața scrum.

In inima—i drept talisman —
arzând ca vatra de jăratec,
s'a cuibărit tot dorul dacic
cu vveri grele de Căpitan!

Noul Săsesc, August 1945

PENTRU CEI DOI OCHI ALBASTRII

Cântec pentru tine

Te-am întâlnit în prima seară...
era atâta poezie
în seara cea de primăvară,
când mi-ai căzut tu dragă mie.

Treceam pe câmpuri cu fantome
desprinse—atunci din văi de haos —
prin crânguri ne'mbătau arome
și-ai lunii stropi de paos...

Si totul ne părea un vis
vrăjit din taine—orientale;
un basm ce încă n'a fost scris,
un cânt de dor scaldat în jale:

Dorul unor ochi albaștrii,
jalea Neamului nost'slugă —
ne chemau codrii și aștrii
în acea noapte zăludă.

Triluri se'nfigeau în zare
când izvoarele plâneau —
stelele'ntindeau cărare
peste frunze ce gemeau.

Codrul ne primea în casă
și-așternea paturi de cetini,
cântecul ne era masă,
ulmii și gorunii prieteni...

O seară

Stau lângă foc, cu gând departe,
când umbră dulce—apari în prag
și'n chipul tău, atât de drag,
eu citesc tot, ca într'o carte:

văd alfabetul nost' de doruri
ce se perindă'n ochi de cer
și—aud povești turnate'n conuri:
bătăi de inimi, mângâieri...

Si mă trezesc cu fruntea lină
pe umăru—ți catifelat,
și—mi pică lacrimi de lumină
pe sân rozalb și tulburat...

Târziu, cu gând de trandafiri
eu te visez pe pat de flori —
neprihânite ciocârlii
te lăgănau cu cântul lor...

In grădină

Trec în zori printr'o grădină,
pe sub bolți de borangic —
pe jos pete de lumină
ce ne vor cireșul mic.

Sus cântă o ciocârlie
cu un glas de serafim —
bolta cerului e-o iie
tivită cu baldachin.

Liliacul, cioburi, așchii,
scuturate din văzduh,
'mi-amintesc doi ochi albaștrii
plini de har și plini de duh...

Gând cu aripi diafane
se preface a mea ființă
și-l implor pe Domnul: — "Ia-ne,
du-ne'n marea Neființă!"

O, de câte ori voit—am...

Marinei

O, de câte ori voit—am
să mă fac hulub păgân!
Pe mătasa serii'nscris—am
dorinți albe, ca un sân,

cu condei de flăcări aspre,
cu cerneală — must de astre;
și să—ți duc în merindar,
Marina, un gând hoinar;

Să croiesc din giulgiul nopții,
cu măsură de gigant,
glugă măiastră Ființii —
Moșului cărunt de ani.

Să'ncapă'n ea Cartea Vieții,
a Morții și—a Neființii,
în cari cărți fi—va vreun loc
unde zace—al meu noroc!

Moșul, având la'ndemână
tot ce—a scris El, s'ar putea
cu o tremurândă mână,
într'o bună zi, să—mi dea

Ce de multe primăveri
tu, inimă, tare—mi ceri!

Mă despletește toamna și m'absoarbe

Mă despletește toamna și m'absoarbe
ca pe—un muc de ață putrezită;
șerpilor ceții viața mi—o pătrunde,
întreaga carne, tinerețe'nghemuită.

Părerile de rău, în foșnete de frunze —
fecioarele de ceară ce populează veacul —
Scâncesc sfios, cu lacăte pe buze,
și—adorm apoi și ele cu'seratul.

Si'mprăștiat adorm pe undele de liniști,
în înfrățirea rece cu hume, ploi și gresii,—
doar veșnicia—albastră a ochilor tăi triști
îmi poartă merindarul cu impresii.

Iubire sub clar de lună

Afară—i noapte clară
și luna își înoadă
pe pânze de zăpadă
florar de vis și pară.

Sub razele vrăjite
de taine și—amintiri,
stau două umbre mute,
vorbindu—și din priviri.

Pleoapele—alungite,
cu jarul de sub ele,
par guri de lupi pornite
să frângă patimi grele...

Tăceri împarfumate
atârnă'n sfori de stele,
și zâmbete'mpletite
se leagănă sub ele...

Ochii lui înfiorați
se cată'n ochi la fel —
de drag fiind îmbălsămați,
ea—l caută pe el.

In neastâmpăr de copil
să—i fure—o sărutare,
cu râsu—i soare de April,
ferice de'mbătare.

El întinzând—și mâna dreaptă
sus pe umărul ei stâng,
îi cată'n fața'mbujorată,
cu tremurul de frunză'n crâng.

'și lasă—a buzelor căpșuni
cu dulcea lor aromă,
pradă pătimăsei guri —
însângerată formă...

Apoi frântă de iubire,
ea—și închide ochii mari,
carnea trupurilor — lire
freamătă în dor primar.

Depănând povestea lor
în valuri de sărutări,
clocotul dorințelor
dăltuind îmbrățișări...

DOR SI DESCATUSARE

Intrebări în ipostaze de decor

Pe funii moi coboară'n stradă
ploaia nesătulă—a lui cuptor,
și—mi cad pe—a gândului estradă,
întrebări în ipostaze de decor.

De ce mi—a amortit pasul în mers
pe drumurile cu zăpezi de tinereți?
De ce sculptura tălpilor s'a șters
de pe drumurile cu elanuri și tristeți?

De ce aud o crâncenă cântare
în plescăitul picurilor ploii,
când prin șivoiul de pe trotoare,
văd două umbre negre, ca doi "ii"?

De ce strigarea unei lumi la cer
rămâne acolo fără de ecou?
De ce căruntele cântări cu dor și ler
sunt azi mai reci ca umbra de cavou?

Doamne, spre ce destin de—Apocalips
aleargă lumea cu pași cruzi de fier?
Ce fioros și nebunatic sfinx
a zăvorât cărările spre cer?

Când, Cerule, vei da un groaznic fulger,
să pună punct acestei nebunii,
și alte lumi, cu purități de lujeri,
să se desprindă iar din veșnicii!

Codrilor, codrilor mei

Codrilor, codrilor mei,
căptușiți cu cânt de mierle,
'mi sunteți dragi, lanț de mărgele,
oglinziți în clarul apei.

Vă tivește albul soare
cu lasso-uri de argint,
puzderii de mărgărint,
cern în voi privighetoare.

Frunza voastră'n taina serii
îmi șoptește'n mii de feluri,
cum se simte fruntea'n ceruri
ridicăată din mizerii.

De aceea—mi placi nespus
codru sfânt și'n tot statornic:
tu mă lași mereu datornic
căci mereu urci tot mai sus!

Spre alte orizonturi
Cântec

Spre alte orizonturi
mă'ndrept mereu,
cu pasul greu
îmi duc trecuturi.

Acolo mă chiamă
nostalgii de primăvară,
tristeți de toamnă,
vifor de iarnă.

Mi—apar înainte
nădejdi trecute
și visuri din tinerețe
mă cheamă semețe.

Mă rup cu dureri
din mine cel de ieri,—
cu greu mă țin la pas
cu cei ce—au rămas...

S'au spart elanurile,
cioburi au rămas din ele.—
Să mi le strâng
iar,
cu pas nătâng
încerc, dar în zadar!

Spre alte orizonturi
mă'ndrept mereu —
cu pasul greu,
în cele trecuturi...

August

August, tu lună haină,
îmi răvășește anii grei și tineri
lumina și ploaia ta străină —
blesteme de—ale Sfintei Vineri —
răscumpără păcatele trecute,
ce mute
s'au cuibărit între Români mei,
făcându—i mișei,
nevolnici,
și josnici —
slugi la barbari,
neamul meu de Cezari!

Iar ție
Românie,
ca și mie,
otravă
mârșavă
ți—au dat ca să bei
uneltele Iudei,
din cupă de aur,
să uiți că ești Ghiaur,
și că ești Român,
ursit să fi stăpân!

Tu ai uitat...
Dar peste anii cu păcat
bătut—a vânt răcoritor,
prigonitor,
răzbunător,
înoitor,—

și alesu—s'au din zgura ta bolnavă,
cu sbucium de lavă,
feciori cu suflet de furtuni,
neînfrânți, nebuni,
cu pumni ucigași,
năzdrăvani pătimași
în credința de'nviere!
Și cu gând de fiere
pentru tot,
ce nu—i creștinesc
și românesc,
pe acest loc!

la 23 August 1945

Clopotele

Clopotele,
cântecele
clopotelor,—
glasul lor,
mă răscolesc în adâncimile
unde molcom ațipesc amintirile...
Cu nostalgiile
copilărilor cu cânt,
aromă de verdeață, păpușe de pământ,
unduire de fluere domoale —
mă așteaptă amintirea moale.
Un culcuș de vis și păpădie
pe mărire de flori de pe câmpie,
narcoza albastră de cicoare
mă adoarme pe laviți de soare.
Somnul dulce din copilărie
mă leagănă'n parfum de liturghie...
Beția de lumină și de flori
cu nestematele ce clopotele—aștern,
mă absoarbe sfânta vrajă a lor,
și'n stropi de curcubeu ele mă cern.

TINA SI AZUR

Din "*Mlaștina desnădejdiei*"

Din mlaștina desnădejdi

II

Mi—e inima fântână de apă grea de smârcuri,
în care clocotesc puhoai'e'n negre cânturi,
și pieptu'n care zace, ca limba'n al ei clopot,
s'au scurs dureri cum curge izvoru'n al lui șipot.

Fântâna grea de smârcuri — gânduri și dureri —
Imi spun ce este astăzi și ce a fost și ieri:
ieri am sfințit cu lacrimi și—am botezat cu sânge,
ce astăzi eu crucific în inima—mi ce plânge.

Ieri flacăra arzândă pe vârfuri de castel,
ce'n inimă—mi zidisem în versuri de pastel:
iubire, flori și doruri cu margini de lumină,
acum: umbre bolnave ce dibuiesc prin tină.

Si când afară plouă, aud ca un descântec,
pe aripile nopții cum vin și apoi trec,
legiunile de doruri, legiunile de visuri,
pe care le'ngropasem sub prohodiri de vremuri.

Noul Săsesc, 24.IV.1945

Sunt liber

M'am ridicat din glodul și ceața din hrube,
cu voinți zălude,
cu sângerări crude!
Mi-am spintecat tot restul necurat,
întunecat,
în care am fost încătușat!
Am zdrobit sub pași de vifor înviat,—
cu vrere de Cruciat,—
tot mișelescul din om
și din neom!
Am risipit în cele patru vânturi
un clocot de avânturi,
tot ce m'a legat de glod
pân'acum, de când eram plod.
Ca să răsar slobod
pe țarina Neamului meu,
atom de soare,
într'un ocean ateu.
Sunt liber!
Intre pământ și cer,
precum Adam era odată
într'a Edenului grădină'nmiresmată!

Marină

Mi-e sete,
mi-e o uriașă sete
de depărtare!
Sfântă zeiță, albastră, verzue,
cu toane și șuie —
Tu, Mare,
du-mă
pe prorele-ți de spumă
oriunde!
Dă-mi patul tău de unde
și cuvertura ta de cer,
zugrăvită cu luceferi și stele de ger.
Aș vrea să mă duci,
Mireasă românească,
în țările tale de taină,
(îmbrăcat cu lichida ta haină)
în adâncuri,
unde doarme bucuria cerească.
Pe paturi de corali cu hlamidă,
unde aș vrea să fiu veșnic,
a tăcerii crisalidă.
Singură,
ca un strop de zgură.
ca o notă, cu fața lividă,
agățată pe portativele lichidelor balade,
trasate de flote pornite cruciade...
Pe o petală de liniște bogată,
ca o omidă mumificată,
aș vrea să-mi doarmă neființa
și cremenea apei să-mi fie velința...
Acolo, ca în niște fantastice orașe,
în fașe,
găsești
minunatul popor de pești.

Printre zgârie valuri,
pe sub vegetale portaluri,
în uzinele grele
de perle,
pe șantiere,
manevrând tăcute mortiere,
sau în afaceri clandestine,
cu uzine electrice fără dinamuri și bobine.
Iar în lungile sărbători aquarice,
întâlnești închinători după diferite practice,
decât noi, nu mult mai pioși și mai mistici.
În fața dramei vreunui licurici —
atins de—al lui Cupidon arc,
din întâmplare, într'un colț de aquatic parc...
Hai mare,
îndură—te ocean,
ia—mă cu tine,
primește—mă'n tine
Atlantic, Pacific, Indian!
Purtați—mă prin cosmosul vost'
căci sunt sătul de—al tăcerii port
pe Terra asta blestemată,—
Sodomă pentru toți, fie copil sau tată.
Aș vrea să fug spre țara aceea a tăcerilor dure,
ca lupul din cușcă spre țara pădure!

B. 25 August 1947

O noapte pe litoral

Ceru—și trase gluga peste ochi în asfințit
și s'a culcat...

Buclele—i de scrum învinețit
se mișcau ușor, cu răsuflarea mării,

Apoi s'a întunecat.

Dar n'a adormit, căci tot ce—a auzit
și a voit să—l îngroape la zenit,
și tot ce îi văzură ochii zării
s'a turburat.

S'a răsculat

sub apăsări de lună
ca valurile mării în furtună...

și cerul s'a zbatut,

și cerul a gemuit.

și a început amar să—și plângă
tristețea lungă...

Pământurile s'au trezit și ele
sub fiorii reci ai lacrimilor...

și marea a început să—și miște turmele de clopoței
spre pășunea plajelor...

Si nimeni nu a mai dormit, nici chiar clopotele de la schit
ce—au început să sune

în miez de noapte pentru rugăciune...

Si era noapte și nimeni nu dormea,

și'n patul nopții, din al mării pânțece,

nu știu: s'a născut o stea,

ori vreun vapor ce își serba

marina noaptea'n cântece?!

Si'n noaptea aceea totul era sonor:

cerul, marea și pământul.—

Din toate înflorise—un cor

ce proslăvea pe toate gamele

Cuvântul.

Si moartea cântă'n min: — "tum—tam..."

Ce port în inimă?
Ce—mi spune lunga—i gamă de *tum—tam*?
Pe portativele de—artere și vene,
cu intervale de sifonii strune,
ce rozare de note am?
Globulele
purpurii și pale,
ca niște scântei de sânge și foc,
spre ce soroc
Își poartă pașii lor lunatici,
în corpore sau singuratici?
E în adâncul lor
(îmi spune ritmul monoton)
în micriscopică proporție,
povestea lumii—i povestea noastră—a tuturor.
Orice melodii se pierd pe acelaș ton;
oricâtă trudă, aceeași porție
de mortuare praznice,
zadarnice!
Desagii sorții
poartă în față nașterea,
cu dorul și durerea,
și'n urmă chipul morții!
Si moartea bate'n ritm: "*tum—tam*;
azi ești al tău, mâine te am."

Din drum...

Ai rămas departe —
vis frumos din noaptea grea de lună,—
în mână cu o tristă carte
de poezii cu plâns de ploi și humă...
Ochi și zâmbet de madonă,
ruptă din al primăverii—album,—
mi—ai rămas pe—a sufletului *zonă*
de strajă,
alb luceafăr pe—un cer de scrum...

.....

În gara aceea tristă,
cu un șef bețiv,
pe peron, în mână c'o batistă,
părea—i o notă tristă
pe—al liniilor portativ!...
În tine se stingea laleaua
întâielor iubiri precare;
în ochi seva durerii ți se topea ca neaua
și brațele le—ai ridicat spre ceruri protestatare...
Și—aici, în gara asta tristă,
dorm: un om și—un vagon
pe o linie scoasă din listă...
târziu...
și'ntru al nopții sicriu
s'a aprins sfios o stea.
Alăturea,
a urlat un om,
zdrobit de un vagon...

Bacoviană

lui Luc

Iar plouă?
Pe— aici, pe colo, timid,
încep să cadă mărunte ouă
de lichid.
Pământul?
Pare— un imens clocitor
translucid,
în care se nasc fulgerător,
pui de lichid.
Timpul?
E prea abuziv.
sonda cerului de gaz,
își varsă prea plinul explosiv
fără răgaz!
Si'ntre poene de lichid,
ce mă'mpresoară și mă'nchid,
parc'aș fi un manechin,
pe— un poligon de tir,
în care trag în plin,
ai ploii grenadiri...

Te caut...

Te caut Doamne,
de atâția ani te caut!
De timp mult, cu grijă uneori, și alteori
cu tumult
Te caut!
De aceea,
poate mă vezi c'ascult
și-al ploii flaut
și dansul de lut...
Te caut
în răsărituri
și'n apusuri,
în azi și'n ieri,
Te caut
In flori de primăveri,
și'n cronice de toamne. mucezite,
și'n vegetale taine înverzite...
Te caut
oriunde cred că Ti-a rămas
fosforescentul pas,
ori chipul Tău, în aquarela tainei,
ori Cuvântul Tău în gorunul dramei
ce-l crește'n vrăji de bar sau de biserică
turma bipedă, în patima-i telurică!
Te caut, și poate mă cauți,
pe semne,
voind a ne înțelege
ca doi surdo-muți,
ce-și fac semne
pentruca funia'ntrebării ce mă strânge,
să mi se deslege.
Nimic!
Si totuși Te simt ca pe un ic
bătut,

în muchia săcurii ce—mi zace'mplântată
în lut.
Si—atunci,
în disperări de orfani prunci,
Te caut în mine,
în ale creerului vine,
prin tuneluri de organe și cotloane de vine,
prin șteampul inimii,
și'n scocurile arterelor, pe cărările nervilor
pierdute prin pădurea cărnii.
Prin poenele ochilor,
și'n mugurii luminii,
și prin clopoței lacrimilor,
și'n tremurul mâinii
ce vrea să—ți zugrăvească prezența,
Te caut!
Dar, vai Doamne, iertare—Ti cer,
căci nicăeri
nu—Ti găsesc decât zdrența!
Si de—aceea
pierdut,
prin mine, ca prin Galileea
Te caut mereu,
de—atâția ani,
Dumnezeul meu.

21 August 1947

Pentru tine, ..

Copilă

Amintire

Tăcere caldă căptușea odaia,
In care raza de lumină tremura;
Ti—aduci aminte?, afară ploaia
De flori învăluite de îngheț, cădea...

Stăteam noi doi, cu dragostea pe gene,
Si lăcrămau a ochilor lumină;
Îți vorbeam de Anadiomene,
Si de Fenera, cea de farmec plină.

Gândurile mele se pierdeau
In prăpastia deschisă de pupile;
Plângeau clipele ce se rostogoleau,
Cu fericirea lor, în căuș de zile.

Iar narcotizata lampă își stingea
Văpaia grea de taină și albastru,
Si sufletu—mi din suflet culegea,
Stropi de fericire și dezastru.

Cuțite de virtuți și de păcat
își tăiau în inimi încăpere;
Buzele—mi în visu'nsângerat,
își găseau în buze mângâiere.

Si în somn ne afundam apoi
Ca submarinele în taina din ocean;
Doar degetele tale treceau moi
Peste trupul meu — păgân pian...

Era o seară

Era o seară neagră și dulce
Ca un blestem și o rugă,
Când a inimii umbrită strungă,
Ti—o aduceam plină de vise albe și păcat...
Ne—am întâlnit, m'ai sărutat;
Vai, șerpilor ce atunci mi—ai strecurat
Printre florile de piatră albă
(Ce colț crepuscular tivit cu nălbă!)
Mă mușcă acum —
Pe fiecare drum
De nervi, de vene și de artere,—
Cu lăcomie aspră de pantere!
De atunci mă dor
A patimilor greu sobor,
A creierului brazde'ntunecate,
A inimilor scene înspumate
De neastâmpăr și de dor;
A ochilor scrum,
A timpului încheieturi,
Cornale noduri de taifun,
Ce mă macină'n vârtejuri!

Iubiri ucise

Plâng în mine tristețile iubirilor ucise
Cum plânge—un copilaș în rîsu—i,
Când Făt Frumos se stinge în temnițe închise
De smei, de sânge nesătui.

De ce, tu șarpe, cu solzi de—argint,
Mi—ai fermecat răceala gândului curat?
De ce, tu nimfă, cu gânduri de venin,
Imi mai scandezi iubirea în mersu—ți tremurat?

Mi—aduc aminte, te—am simțit ca pe un val,
Ce urcă prin vine spre inimă și creier;
Apoi stiletul, cu amintiri de carnaval,
L'ai înfipt! Si noaptea o despică un vaier.

Hulubii albi ai sufletului meu,
I—ai ucis cu cuțitele trădărilor depline...
Ce mai aștepti zângănitul copilului—zeu,
Când ochii de minciună și mâinile de sânge—ți sunt pline?

Piei! — Marmoră'nviată cu duh de minciună,
Ce scri cu a ta vrajă al tinereți—mi lan.
Du—te! — căci vin cu durerea de mână,
Si văzând — m'oi sparge ca un porțelan!

Moș-Iarnă și gândurile mele

Moș Iarnă'nviforatul mag al zodiacului,—
Strunindu—și roibii ageri a tras draperii grele
De albul florilor, de vinele albastre ale gerului,
Peste—acest Uriaș—Pământ ce—a leșinat sub plâns de stele...

Fără convulsie, calm, peste vii și peste morți,
Intunecat la față de regrete, de dureri și de'ngheț,
Pământul și—a lăsat, pe'ntinderi, pădurile preoți,
Să'mplinească, azi prohod, mâine'nviere, în odăjdii de
giolgiuoreț.

Mugetul vântului, ca un acord de orgă,
Dă răspuns pădurii ce șue a tristețe;
Iar eu, cu tălpi de zbor, alunec ca o proră,
Pe valuri de troene, cu dor de tinerețe...

* * *

Gândurile mele sar în șea de vânturi,
Si gonesc vifornițe'n surdine;
Nu le—auzi? — Trecut—au orizonturi
Si s'au oprit în clocot lângă tine.

Primește—le, căci iată veșniciile,
Răzemat'e'n coame de dealuri violete,
Iși întind cu reci degete țăriile,
Să—mi spargă ale inimii flașnete.

Ce cântă—atâta amar de dor
Pentru tine, fată din povești?
Pentru taina grea a genelor,
Pentru rozarul viselor ce crești....

Se tângue în mine veşnicia

Se tângue în mine veşnicia
Ca'ntro scorbura o biată cucuvae,
Si nimeni n'o aude, iar zădărnicia
Vieţii mă uiue – suflete, așa e?

Văzuta-ţi tragica zburdălnicie,
Si ochii-aprinşi ca două diamante
Ale canarului din mica colivie?
La fel mi-e sufletul, cu doru-i spre departe.

Mă sugrumă carnea de pe mine
Cu odgoane grele de păcat;
Si zadarnic glas înalt spre Tine,
Căci... vorba-mi cade moartă din înalt.

Rămânând așa să mă târăsc
Printre bălării de semeni,
Ca o şopârlă, pe care o urăsc
Căci e cu mine asemeni!

La plimbare

Crăpau bojocii frigului sub ai noștri pași,
Cu scântece de tânără bolnavă,
Când petrecuți de felinare ca de niște apași,
Pe buze ne'nflorea iubirea suavă.

Pe străzile'mbrăcate cu ale gheții sticle,
Ce schițau lucind ghirlande violete,
Doar noi alunecam sub ale lunii bucle,
In care loveau vânturi cu palete.

Orologiul turnului învăluit de nea,
Ne scanda virfornița din inimi...
Si ultima bătaie a lui ne amintea,
Că totul se sfârșește aici în lacrimi...

Atunci, iubirea noastră — făt din feciorie,
Tremura pândită de—amar nenoroc...
Doar privirile, ca ruguri de magie,
Iși mistuiau taina în propriul lor foc...

Vino, hai vino, Copilă.

De ce nu vii, Copila mea
Pe aripi ce adie a primăvară?
Te uită mândră, tinerețea
Inmugurește din cenușă iară.

Mărgele de zăpadă
Mai stăruie pe tâmpilele cărunte,
Si plânge geana albă
A dealurilor ce dorm încă mute.

Brazii din imperiul ce se'ncheagă
Cu oștiri de muguri și lumină,
Iși închină frunțile pe cari aleargă
Razele cu fețe de sulfină.

Vino, hai vino, Copilă,
Căci totul ne chiamă la nouă viață:
Si soarele ce râde în albastra-i vilă,
Si visul pământului crescut în verdeață.

Ultimul poem

E, poate, ultimul poem ce ți-l închin
Copilă, ce tremuri pe valul din sufletu—mi plin;

Căci despărțirea, largă ca o mare,
ne—asteaptă azi la răscruci de zare.

Ti—am dăltuit icoana în fildeș alb de gând,
punându—ți în orbite stele lăcrămând.

Ti—am tenat cu tuș de trandafiri
Buzele și sâni — corole de iubiri...

Si—am lustruit, cu lacul din privire,
Coapse de mesteceni, bete de simțire...

Plete despletite în negre—lunge valuri,
Ce'nmărginează trupul vaporos,

Par mătăsoase, înalte portaluri,
Sub cari a'nflorit iubirea sfios.

Așa am să te port cu mine de—apururi,
Ca pe un talisman din vrăjite vremuri,

Iar dacă vieța va vrea să mi te smulgă,
Va căta cu sbucium zadarnic să te—ajungă.

Căci te am încrustată în fiece picur de sânge,
Cu care voi scrie ultimul poem ce te—o plânge!

Să nu te miri, Copilă.

Sa nu te miri, Copilă, că ochii—mi plâng amar,
Dar iubirea noastră e sbucium în zadar,
Pentru că'n viață ni—e dat doar ochiul crud,
Si—apoi, pe deasupra, ne râde ștreangul ud...

Totuși, eu aș vrea cu mine să te port,
Să te simt ori unde și mereu aproape,—
Si—amândoi din tolba trecutului mort,
Să'nchegăm corăbii, și trecând pe ape,

Lacrimile mele să—ți cadă pe obraz,
Iar dorurile—mi grele, în vuet de talaz
Să lovească'n poarta inimi—ți de piatră,
Si intrând s'aprindă focul stins din vatră.

Un singur adevăr

Clipe mor și alte clipe se nasc,
Doar pe oameni într'una aceleași iluzii îi pasc.
Se'n volbură cu toții pentru vreo idee,
Spre a vedea la urmă minciuna—dumnezeu.

De aceea te deplâng, o, neam omenesc,
Căci din oseminte mătrăgune cresc,
Din al căror must vom sorbi noi mâine,
Când genunchi vom frânge pentr'un colț de pâine.

Ce drum are viața în afar de chin?
Ce poartă omenirea pe văi de venin?
Ce destin afară de zădărnice,
Inchid în ele clipele încă din pruncie?

Un singur adevăr stă pe tronul vieții:
Tot ce-i pământesc se închină morții.
Povestea e veche, cu toții o știm,
Când desnădejdea o spintecă'n alb serafim.

Fii a mea!

Copilei — "Mărțișor"

Copilă —
bulgăr de zăpadă,
nefiresc de caldă
și vie,
snop gingaș de colilie,
imaculată filă
de destin,
plin
de otravă
dulce,
ca un cântec de naiadă.—
Fii a mea întreagă,
mugure duios
de pe-a vieții creangă!
Nu—ți voi da, ai grijă, din vieață,
numai parfum de floare creață,
și numai cer de Mai.
Dar vei avea tot ce am mai
greu, vulcanic, arzător,
clocotitor,
ființa mea de lavă
bolnavă,
de fierbinte cuvinte,
ce—ar dogorî mistuitor,
în vâlvătăi de dragoste,
cu un har plin de dezastru,
și de pacoste.

Care—ți va cere
și ție,
tot ce'nchide rugul de patimi
al trupului,
și para dureroasă
a sufletului.
Tot ce aici piere și nu piere,
sfântă copilărie!
Fii a mea, Copilă!
Imaculată filă,
de destin plin de otravă,
dulce.ca un cântec de naiadă!

Postumă

Doamne,
am băut și paharul cu fiere al dragostei de-aici!
mi-a sângerat și mie coasta sub mișelia pământescă,
și'ncoronarea cu spinii răsbunării ce-or să crească,
Ca pădurea pe fruntea mea, o primesc.
Mă regăsesc acum, cu forțele ce-mi cresc
din nou în inimă, ca'n vreme de primăvară,
pe drumul vieții aspre, ce mă chiamă iară.
Voi călca cu greutatea sfântă a suferinții
ce mi-a albit, cu veșnicia ei din nou, cutele frunții.
Si'n paharul inimii curățit, ca aurul în foc,
nu vor mai intra vrăji de-o clipă,
ci ea va fi pocalul în care doar Tu vei avea loc,
și numai harul Tău îmi va fi mândră aripă.
Rugul sufletului meu, ce-a ars pentru păcat,
Ti-l voi păstra ca pe un pom ce-și așteaptă timpul
să rodească, cu chinul vieții, destinul
alb ca luceafărul ce luminează a dimineții pat.
Sunt din nou liber, Doamne, după această sfântă înviere,
din mormântul pângărit al iubirii pământești.
Stau gata! Aștept să-mi întinzi a Ta dumnezeiască fiere,
pe care, mâine, ca o albină, o voi duce la stupii cerești,
drept cea mai curată și cea mai dulce miere.

Ce cauți suflete în mine

Ce cauți suflete în mine,
De-atâția ani și atâtea zile,
Un nepoftit, necunoscut?
Cine mi te-a zăvorât
Cu'cuietori de urât
În cușca asta grea de lut?
Din ce lumi ai poposit,
așa trist și obosit,
în acest șubred lăcaș,
noroios și nevoiaș?
Ești ca o așchie de soare
în noaptea unei temniți,
ce-aduce-o dureroasă boare
de libertate pentru cei loviți
de propria—le mână.
Oare cât vom fi'impreună?
Cât vei fi'ntr'una lance'nfiptă
În soarta patimilor mele?
Cât încleștarea asta mută
dintre bunătăți și rele,
dintre virtute și păcat?
Când vei lăsa și tu în pace
acest mugur însetat de viață,
trup căptușit cu mii de ace?
Ce ar vrea și el să trăiască,
precum floarea, precum bradul,
ca ninsoarea,
fără prea mulți ochi lăuntrici.

Pe potecile vieții trec furnici,
harnice albine, mândri licurici,
fluturi îmbătați de cer
și de flori la cari le cântă
din aripe lerui—ler;
cântec smuls din veșnicii,
din clerul de ciocârlii...

Fără—a ști că viața—i luptă...
Uite—așa aș vrea să fiu:
Să trăesc, să lupt, să mor!
De ce, însă, eu să știu
că asta—i calea tururor?
Suflete,
aș vrea odată să te văd,
cum te'nalți ca un erete,
scăpat pe veci de—al meu prăpăd...
Si să te duci
pe drumul pe care ai venit.
Nu încerca zadarnic să usuci,
cu dogoarea—ți grea, ce doare,
sau cu vrăji de lăcrămioare,
lacrimile'ngrămădite până la zenit.
Căci cu cât mai mult vei stărui,
Cu—atât mai rău ne—om nărui,
In prăpastia adâncă, de unde tu ne vii.
Ori vrei să ne duci —
în care veșniciii?

De aceea te rog eu,
sol din lumi necunoscute,
iartă—mi întrebările,
pe care, poate, că mereu
I le pun lui Dumnezeu,
cu înfiorări sau cu gura'ntreagă,
dar nu vrea să le înțeleagă.

De mii de ani și—atâtea sute,
Si florile,
Cu parfumnul plin,
De sfinte munci și chin,
Si pădurile,
Cu lăcrimile,
Ce scaldă trunchiurile,
Si sonorul delir de ciocârlii,
Si duhul ce—aburește peste glii,
Si ziua
Ce aleargă după noapte *cât îi ziua*,
Apoi invers,
Toate—având un rost, o metrică și—un vers...
La fel întreabă,
Din gură, sau din labă,
Si poporul greu de sgomot,
Ca și cel cu ruga'n muget,
acelaș sens îl are,
și—aceeași căutare:
Si țipătul,
Si lătratul,
Ce sparg zările,
Umplând cărările,
Si'naltul...

Sfârșit de iarnă

Lumina azi, ca o dihanie păgână
ce clănțâne din dinții de metal,
cu respirația — lungi caere de lână,
s'a aruncat cu foame de—animal
peste bolnava iarnă de cristal.

Si mușcă, mușcă hălci din trupul ei schilav,
și lacrimile curg alătura de bale,
când labele giganticei dihăanii'n glod,
și—aruncă ploile de ghiare, desfundând canale.

Geamătul, ca de înjunghiere, s'a spart,
rostogolindu—se în lungi cărări ce plâng
aquatic, și plămâmul iernii e—un enorm infarct,
de groaza cărui s'a sbârlit a dealurilor crâng.

Si sfârșită de putere'n asfințitul
ce încoronează lupta primăverii,
cu buze moi a sărutat pământul,
și a murit sub plâns de denii,

Ce hohotesc în noaptea cu tristeți
de toamnă moartă prea de timpuriu,
și hohotul trezește tinereți,
cari vor sfârși și ele'ntr'un sicriu!

Reîntoarceri

Iubito, eu te—am căutat cu lacrimi,
pe aceleași tainice cărări pe care,
ne—au mângâiat obraji ai durerii crini,
în seara aceea'fiorată de'ntristare...

Ti—aduci aminte?.. Imi spuneai atunci
că trebuie să frângem pentru totdeauna,
visul dragostei crescut în noi ca'n lunci,
cum ploile cresc îndrăgindu—se cu luna.

Dorul greu prin ochi își revărsa
prea plinu'n lungi mătăanii de cristal,
și seara ne'nvelea cu diafana sa
mantie, cu care apoi intra într'al nopții bal...

Zguduit de—a pieptului furtună,
capul mi—a căzut pe brațele—ți de puf,
și—am auzit în pieptul tău cum sună
ecoul iubirii — ca vântul în pădurile de stuf.

Tăcerea, din înaltul de văpaie,
voluptos de buze se prindea,
și—un sărut ne—a împăcat, așa e?
Din bucurii astrale ne—a lucit o stea.

M. 12.III.1947

Dureri și rugăminți

Viața mea de pân'acum a fost o luptă
crudă și nedreaptă, contra firii mele:
credeam că voi înfrânge mereu pornirea mută,
de-a-mi înălța iubirea vâlvătăi spre stele.

Dar n'a putut să fie așa pentrucă,
singura-ne scuză a vieții este ea:
iată! M'a împins cu nebunia-i serafică,
Si azi dogorește'n mine fericirea.

Din ale haosului flăcări de dorinți
te-ai intrupat și mi-ai ieșit în cale,
vis dureros! Si cu fulgi fierbinți,
Sbor gândurile mele spre-ale tale.

Copilă, tu crai nou al veacului din mine,
apleacă-ți inima spre însângerarea-mi grea!
Nu-mi fii oceanul naufragierii pline
de durerile visului ucis. Fi-mi stea,

Ce-mi luminează-a nopții mele viață,
și veacurile vor vorbi de-un sacrificiu,
Ce-a scăpat din propria ei ceață,
O minte și un suflet mușcat de-al creației supliciu.

Nu te uita că ochii-mi sunt izvoare
de vii și noi mărgăritare albe;
ei vreau ca să-ți aducă și ție stropi de soare
Ce vor scrumi curând ale durerii salbe.

Nu-mi alunga ai împlinirii sorți,
Copila mea, fi-mi stea!
Căci raza ei ne va deschide ale vieții porți,
Si diamante voi da lumii, căci diamante porți.

Dezolare

Mohorîte zile, Doamne, oameni mohorîți,
care funerare, gropari mulți, urîți!
Cânt de cucuvăi în noapte, țipete de disperare,
fluerat prelung de vânt, dor de depărtare.

Tristeți lungi de caravane, chinuri de surghiun,
clipe lungi de așteptare, nopți de văgăuni;
somnia grele, milenare, fără visuri noi,
departe: furtuni de soare, aici: plâns de ploi.

Mlaștini pline de cohleală, cimitire'n zări,
cer cu zdrențe de beteală, fără de cărări.
Fecioare înjunghiate, trandafiri de sânge,
Stropi de visuri sfărâmate, roua ce îi plânge.

Paradis pierdut ca visul, din copilărie,
iadul, ieri necunoscut, azi pâine de tărie.
Viața noastră, un ecou al vieții trecute,
Cimitirul, un depou de flori putrezite.

Mâine mereu, mereu visuri, planuri epocale;
azi, acum și peste veacuri, cascadă de jale.

Cluj, 15.III.1947

Vieață: Cer și Iad

Oare câte vieți se scaldă'n vine?
Acum sunt vesel, cânt și râd spre zări,
parcă toate îmi deschid cărări
spre împlinire.
Si iarăși, peste—o altă clipă,
ființa toată mi se sbate, țipă,
ca un copil în neștire...
Iubirea, cu beția de lumini,
se prăvale'n ură ca într'o cascadă;
se'ntâlnesc în mine vieți de Serafimi,
lângă cei uciși de—a morții grea paradă.
Uni—mi pun pecetei pe gândul rău,
alții își adună ura lor părău
în bietul trup!
Așa mă leagă clipa, așa ea mă desleagă,
când Iadul îmi e scump, când vecia dragă.
Sufletul, mioară; carnea, flămând lup.

Dor de cer albastru,
dor de—al cărnii scump dezastru...
Amândouă'n clipa de tăcere,
mă chiamă cu'ntreaga lor putere...
Si—i aud,
în trupul crud:
— "Fii sfânt!
Nu uita că tot ce—a fost, ce este și ce va fi, eu sânt!"
— "Nu! Fii păgân! —
Vieața e o clipă și sensul ei îl afli în feciorelnic sân".

Si simt mereu în vine,
cum Cerul și Iadul se luptă pentru mine.
Intre ei mă simt un biet baltag,
cu care vieța dispută cu acelaș drag
și ura iubirii,
și iubirea urii.
Cu acelaș zel,
și—acelaș țel,
de—a duce înainte,—
în liniști largi, sau cu furtuni pe frunte,
pe pârții de lumină,
sau pe bărăgane largi de tină,
scânteia ce, în drumul ei de veșnicii,
a încins văpăile blestemului: A fi !

Cluj, 18.III.1947

Primăvara

Primăvara—i tristă, primăvara plânge,
cu șuvoaie repezi de lacrimi murdare:
orice primăvară o vieață stinge
când trece'n pas de rege pe—a anilor cărare.

Dorul de vieață clocotește' forme
multicolorete,
și multicromate — însă, din păcate,
vremea azi oftează'n plictiseli enorme...
Nu știu cum se face, că noua primăvară,
nu—i ca celelalte:
a plâns greu la naștere,
chinuri mari de facere,
și spintecă uneori Cerul în explozie de orgi,
sau geme—apoi ca o baladă cântată de milogi.

Cluj, 23.III. 1947

Clipe păgâne

Copilă —
poiană de sânge și suflet, fertilă
pentru gândurile mele:
crini însângerați de dor și jale,
îți amintești
cum ne răpise vraja păcatului,
ca un torent din *O mie și una de povești*
din taina Orientului?

Si cum clopotele, într'al lor joc,
flămânde și fierbinți,
ne destrupam în jar și foc,
scoțându-ne din minți?

Prezența ta mi—era (vai), necesară,
ca primăvara pentru vară,
ca vatra pentru jar,
ca pădurea pentru pădurar,
și ca plânsul cerului pentru crispata brazdă,
ca muzica pentru paradă.

Căci trupul îmi era ca o pădure,
spintecată'n salturi de reptile sure,
și'n care lupi flămânzi goneau pe lungi poteci,
după mioara rătăcită a renunțării reci...

Sub lucirea ochilor ce—ardeau,
toată era coapsă de vin păgân, feeric,
pe care simfonii carnale revărsau
sângele și mușchi,— orchestre de'ntuneric.

Un ciocănit ritmat se auzi în ușă,
ne—am trezit, și totul s'a restabilit:
din jarul ce ne—ardea a mai rămas cenușă,
și ochii noștri mari s'au umezit.

M. 11.III.1947

Denie

Se lasă noaptea peste sat
grea, un munte de bazalt,
și'n pas cu ea, din salt în salt,
flueră vânt: s'a desprimăvărat...

Pe ulițele lungi se mișcă,
umbre'ntrupate, fără glas,
din deal coboară'n ritm de pas,
dăngăte ce din tăcere mușcă....

E denie... și's multe evanghelii
la slujbă, e Joia Mare;
Iuda este gata de vânzare,
iar Petru azi e simbolu'ndoielii...

Doar codrul înverzit suspină'n vânt
de durerea proprie—i vieți,
căci mugurii sunt singurii asceți
cari știu să—și țină greul legământ.

P. Joia Mare 1947

Înviere

*Hristos a'nviat din morți,
Cu moartea pre moarte călcând,
Și celor din mormânturi
Vieață dăruindu-le!*

Din orga milioanei de piepturi
Cresc psalmii biruinții asupra morții;
Sunt Paștile: e soare, cânt și jocuri,
Pe scene planetare de gând,
se joacă însă tragedia sorții.

Doamne, mi-e inima pădure de Golgothe,
și buzele s'adapă cu foc și cu oțet,
și'n coasta lumii toate
se'mplântă-al durerilor stilet.

De când, din veșnicia fără țărături,
se nasc mereu puzderii de popoare,
trec toate sub a suferinții flamuri,
și glasul tuturor vueste de'ntrebare:

De ce numai prin moarte se învinge moartea?
Și greutatea pustie a mormântului?
Și ușa care duce în lumea cea,
Plină de chinul luminii și-a duhului?

De ce martirul își rostește ultimul discurs,
Prin gălgâitul sângelui ce curge?
De ce al vieții tragic curs,
Din Niagara morții apele își strânge?

Pentru tot ce-i pe pământ există o'nviere:
În mugurii tinereții, în tinerețea anilor,
doar pentru zilele pline de fiere,
Nu găsim floarea grea de înviere a primăverilor.

Sfintele Paști 1947 (13.IV)

Femeie de stradă

Femeie de stradă,
cu sâni teșiți ca două'ncuietori pe—o ladă,
fardată trei sfert de obraz,
în culori de cârpe orientale,
banale,
ca funinginea ce cade pe—un macaz.
Ai mersul schilod,
ca sborul unei păsări cu aripi de glod,
și'n ochi parcă porți mătrăgune,
ce—asteaptă la pânde să răsbune
(cu ucigașul lor venin)
întreg blestematul destin,
ce te—a aruncat ca pe—o marfă demodată,
pe piața de păcat pătată.
Chip uscat de boștină,
unde ți—e frăgezimea tinereții?
In care noapte de mlaștină,
și'n ce coșniță de desfrâu,
ți—au rupt ale tainei frâu,
și—au dat de dulcea vrajă bondarii,—
precupeții?

Cum ai ajuns vânzătoare
la taraba plăcerii?
Ce acorduri de vioare,
ce simfonii de mizerii
ți—au frânt mândria de femeie?

Plângi, din ochii tăi lăcrămioare scuturi,
gura ți—e de piatră, nu poți nici să murmuri;
ști, că drumul spre marile treceri,
sunt aspre și fără întoarceri?

Văd în tine, frumoasa mea, o primăvară

Văd în tine, frumoasa mea, o primăvară;
trupul tău
plin de dor,
ca un tău de taina apelor.

Si ca și—această copilărie a anilor,
porți cu tine, vrăjitor,
mănunchi de ghiocei în obraz,
viorele vii în ochi,
(plini de taină ca un deochiu),
și—un boschet de ferigi ce'ncadrează albul tău grumaz;
un bujor de sânge ți s'a deschis pe buze,
și două scoici alb—roze
ți—au adormit pe tâmpile,
și parcă totul împlie
o mireasmă fragedă, ametoare,
și—o pulbere de dragoste și soare,
ce izvorește, curge mătăsos ca și liniștea,
din cele două răni ce—ți sângerează sânul,
unde'nfiorat freamătă iubirea,
chinul, dorul...

Lumina ochilor mei s'a stins
sub cele două lacrimi ce-au prelins...
și... m'au văzut,
n'am putut și nu pot să văd,
ce mai ascunde rumeneala trunchiului,
doar ecoul păcatului
îl aud,
ca un hohot dintr'o noapte cu lună,
ce ucide liniștea crud.

Văd în tine, frumoasa mea, o primăvară
ce va muri, rodind cândva'ntr'o vară,
și va putrezi'ntr'o toamnă mlăștinoasă,
Frumoasa mea, Frumoasă!

Aprilie 1947

Autobiografie

M'am născut într'un rozar lichid
ce—a înflorit din chinuri pe alb pat,
și prima senzație mi—am exprimat—o printr'un țipăt stupid.
După cine oare am strigat?
După neființa pierdută?
După a cărui sfântă redută?
M'am bucurat inconștient de—a ei descătușare,
sau primul glas mi—a fost de disperare?
Nici azi nu știu, de bună seamă...
Doar ceva—mi apare cert:
când m'a cuprins a vieții cramă,
fierbeau, ca mustul bun, durerile în piept.

De—atunci le port în mine,
așa cum toți purtăm în noi sfinte blesteme:
drojdia creierului ce coace aluatul gândirii,
întrebării,
ideii
murdare,
senine, dulci sau amare.

Simțirea cu oștile—i sangvine,
ce's gata oricând
să ucidă floarea tinereții caste,
născând
desfrâul, cu vraja arzătoarelor dezastre.

Voința — polidură
(de ghips sau diamant)
ce poate sfinți ca și—o cuminecătură
pe omul—vijelie,
cum poate însoți lepădătura din Levant,
făcând—o scârboasă felie
de mușchiu vegetant.

Copilăria mi-am trăit—o ca orice nevoiaș,
în rând cu ceilalți frați,
cu câinii, cu porcii, cu vitele'n imaș;
arareori cu mama, la sânii ei uscați...

Boala mi-a fost mie—un alter—ego;—
de multe ori în leagăn mi s'a ținut lumina
la căpătâiu,
și s'au rugat bătrânii și s'a rugat vecina,
(cu fața coajă de lămâie)
că mor, și dorul de vieață să mi-l înghită tina!

Ursitoarele în fecioria lor
mi-au fost, pare—se, singure—ajutor.
Si—am rămas,
și—am trăit,
căci în lume primul pas,
te condamnă la vieață,
și—ți cere să—i sorbi amara ei dulceață,
ce—ți dă apoi tăria
de—a preaslăvi, sau de—a'njura vecia.

Mama, într'un înghețat de iarnă,
m'a părăsit, mi—a smuls—o albul ei
ca pe—o frunză cum o rupe vijelia vană,
și—albul iernii mi—a cernit al sufletului steiu...

Acum pustiul se hrănea cu ploaia de dureri,
și ziua nouă sângera ca și cea de ieri:
creșteau ghimpii trandafirilor din început
și simțeam prezența lor cum crește,
cum sângera în mine al lor sărut,
și cum corola crinului din suflet se'nroșește.

Anii treceau grei peste vieața mea,
ca niște care grele prin bărăgane mlăștinoase,
pe cari cădeau de veacuri nesfârșite ploaia—
ca peste mine chinul ce—mi presăra jăratec peste oase.

Am ajuns apoi la școală.
Mi-aduc aminte, prima dăscăliță,
o încarnare rondă, cu duhul oloagă,
doar picioarele le-avea ca niște stâlpi de criță...

(Primul lucru observat
la poarta de intrare spre apostolat):
In anii de pe urmă, la primare,
știu că m'a frânt altă durere mare,
ca sub dogoarea secetii o roză:
s'a stins bunul director de tuberculoză,
care-avea un drăcușor de fată,
ce mi-a înfiorat inima prima dată).

Prin liceu am trecut ca printr'un tunel ciuruit:
lumină și'ntuneric, dor și melancolii din greu mi-au dăruit,
fășii de cer tăvălite'n iad,
înfierări gingașe pe alei de brad,
și boala solitară și solitara boală,
le-am gustat amarul dulcelui din poală.

Zilele cam negre...
doar nopțile îmi erau albe,
de-a lor zestre
adusă salbe,
căutam cu-atâta nerăbdare,
înțeles la ce sens nu are...
ce loc nu se deschide pe estrada
împlinirilor?
și care-i strada
pe care dacă-apuci din timp,
poți ajunge splendoarea din Olimp?

Cum se'mpacă ura din Infern
cu iubirea ce'nălțimile o cern,
când amândouă clocotesc
în om. Chip de păcat
bun de iad,

dar pentru cer, grotesc!
Si vremea m'a luat cu ea,
călare pe—a întrebărilor şea.

Ani
banali
de Facultate:
carte,
seaca carte,
ce inima, sufletul
şi aleanul
mi le striveşte,
mi le sparge,
ca furtuna ale vaselor catarge.

Aceleaşi întrebări
mă poartă pe aceleaşi spinoase cărări,
cu mai multă ardoare
şi lumină...

Cine—i de vină,
că—mi găsesc balsam la ce mă doare?
Dar cine—a osândit pământul,
să ne'mprumute lutul,
în care să se încingă,
cel mai crunt război?

Si'n care a întrebării chingă
strânge pân'la sfâşiere sufletul din noi?
Cine ne—a'ncălţat piciorul cu blestem,
să calce dincolo de ceea ce suntem:
omizi pe—al vieţii pom?
sau fiare ce se sfâşie
sub al veciei *dom*?

M. 8.IV.947

C h e m a r e a

13 Noembrie 1946

Sub harul Tău, Bunule Doamne,
împlinind un scump destin —
Azi, cu plânsete de toamne,
și bucurii'necate'n chin,
am pășit cu pași smeriți,
Pe drumul ce multe minți,
(In Sahara lor pustie),
Au găsit că-i nebunie.
Cerându—Ti Tată oblăduire,
pornesc spre sfânta Preoție,
spre'ncoronarea cu laurii de spini,
mi—aplec, obosit, fruntea—mi de creștin.
Vreau să—ți urmez vorba în faptă,
Dumnezeule, Inalte,
Rogu—Te, întinde—mi dreapta,
Ca să găsesc în rosturi alte
cărări, iară pe drumul,
pe care azi m'am regăsit,
să îmi pot fereca Neamul
cu cătușele lui Christ:
Vieață — izvor de munte,
Moarte — spre Dumnezeu punte,
Invierea'n ziua treia,
logodna cu veșnicia.
Așa, Doamne, rogu—Te,
în genunchi, îndură—Te,
ca să—Ti fiu vrednic soldat,
în haina jertfei îmbrăcat.

De vorbă cu Neamul

Rugăciune

Unde ești, Doamne, unde
Ti-ai putut lumina feții ascunde?
Din anii când mă'nfiora orice gând și taină,
noi nu ți-am mai văzut a strălucirii haină.
Din splendida—Ti icoană de—altă dată,
— din copilăria noastră curată —
n'a mai rămas nici urmă.

Sălbateca păcatelor turmă
a pustiit cale:
curățenii, doruri și rugăciuni serale...
In trista grădină a minții,
s'a scuturat liliacul.
Mărăcinii suferinții
au crescut în noi cât veacul.

Doamne, ai fost și Tu în lume
și ști, desigur,
cât e de greu când pe Golgote nădejdea apune,
și ești singur...

Doamne, rugămu—ne, iarăși Te—arată,
căci rămas—am prin lume singurei,
ca, ici—colo, nuferi pe o baltă.

Doamne, dacă vrei,
apleacă—Te să vezi, să ne auzi
cum scrâșnim sub biciul anilor cruzi,
și cum mai sângerează a sufletului stea,
sfârtecată de—a blestemelor ghiulea.

Doamne, poporului de ocnași fără vină,
aprinde—i în suflet torțe de lumină;
mamelor cu ochii pironiți în zare,
adu—le bucuria cea mare...

Pe fiii Tăi ce poartă comorile făpturii,
întoarce—i de pe drumurile bântuite de furii,
căci cu—ale gândurilor albe mistrii și ciocane,
ridica—Ti vor uriașe temple transilvane.

De vorbă cu Neamul

O, neam al meu,
a vremilor nemernică ursită,
cu mâna—i urgisită,
ți—a scris mereu în cronici și zapise
încătușări,
și sângerări,
cum nu au mai fost altui neam niciodată scrise.

Dușmani din cele patru laturi de pământ,
umblata—au ani de—arândul să—ți caute mormânt,
și cu mult încercatele lor iatagane,
să—ți curme firul visurilor tale transilvane...

Din timp în timp, mâncat de neputință,
ai trimis răvașe în care tu ți—ai spus
jalbă către o lume din Apus,
ce—și rumega tihnita ei credință.

Ai dat binețe cu comănacul nădejdilor la lumea toată;
ai bătut în pribegia—ți tăcută
și'ndurerată,
pe la toate porțile ce'chideau țăriile
cu domniile.

Si, cu privirea în care—ți plâneau desnădejdiile,
ai colindat toate zările
și depărtările,
dar te ardea amarnic așteptarea,
cu jarul ei, înșelarea.

De nicăeri o vorbă, un ton... Ba, drepti să fim,
ci-că, în vremea aceea un Papă de la Rîm
ți-ar fi scris o carte cu vorbe de prinos,
numind pe Stefan Vodă *atlet al lui Hristos*.

Iar astăzi, măi creștine,
te uită cum ne calcă hoardele străine;
cum s'a'ntunecat cerul peste noi,
de parc'ar fi ajunul veacului de-apoi...

Fecioarele noastre, în tremurarea clipei,
își plâng amar vifornița ursitei;
copiii, cu mânuțele în cruce,
sunt gata și ei să apuce

spre țara tăcerilor,
cu îngerașii lor,
cari prin colțuri răvășite,
plâng, în rând cu el, dureri împărtășite.

Mamele, în sloiul desnădejdiei,
stau țepene și mute ca umbrele de cedri.
Bătrânii, ca troienele de nea,
încremeniți pe margini de morminte,
așteaptă ca Domnul să dea
clipa destrupărilor prea-sfinte.

— "*Ascultă-mi vorba, tinerețe,
tinerețe fără bătrânețe*",
începu arar să-mi spună,
glasul nopții fără lună:

*"Domnul mi-a dat,
Domnul mi-a luat...
Păcatul celor morți, de vremi crucificați,
să nu-l mai judecați!*

*Sculați-vă voi,
din umilinți tirane și nevoi,
și-apucați cu mâini de goruni,
pe cei căpcăuni!*

*Frângeți-i vreascuri,
strângeți-i în ale Carpaților teascuri!
Purtați în voi a veșniciei vrere;
în numele ei spintecați-i cu securile
care-au cioplit pe pământ alte ere!"*

Inceput de haiducie

Era spre un sfârșit de vară
plin de svon, de cântec și de pară.
La răsărit, sub cer incendiat,
oștirea lui Verde—Impărat,

ce scria istorii cu—a sângelui cerneală,
într'o noapte, când tocmai dușmanii da năvală,
simți—i în spate—al mișeliei cuțit cum se înfige,
și sângele cum gălgâie și frige...

Si—așa'ncepu, a doua zi,
Poveste—vreme să le spună
celor strânși de vitregii:
*"Ați auzit, poate, și voi,
povești cu pricolici și cu strigoi.*

*Sunt basme... Dar bine se știe,
c'a Necuratului moșie,
face hotar
cu'a noastră' mpărăție.*

*De—acolo el adesea își trimitea isteții,
să facă pe la noi pe precupeții,
sau, dacă era lipsă, să nu se dea în lături,
să pună mâna pe—a dregătoriei mături...*

*Si noi, cum suntem buni și primitori,
primitu—i—am; de altfel păreau omnivori.
Iată însă că de—un timp încoace,
— de când soarta peste țară pornit—a venin a stoarce, —*

*noapte după noapte, au început
să plece,
și nimeni nu știa ce s'or fi făcut
blânzii venetici,
cu ochi și obiceiuri de arici.*

*Ba cineva spunea că a văzut vreo doi,
cum se dădură peste cap și s'au făcut strigoi...
Strigoi, strigoi, — ce poți avea' mpotrivă,
dacă unii mor și'nvie fără slujbă și colivă?*

*Lumea i-a uitat, că doar noi Români,
nu ne-am prins niciodată tovarăși cu spânii,
ca să purtăm cuiva, în vreun fel, mânie;
nu-i oare mai bine să zici: ce-o fi să fie?!*

*A patriei Duminecă,
de-ale corbilor nesfârșite cârduri,
ce coborau pe leșul țării rânduri, rânduri,
s'a'ntunecat ca un ochi acoperit de-o mânecă.*

*Strigoi de-altă dată în Piața Națiunii,
dădeau cu cinste, onorul Urâciunii,
care, ci-că. pentru sfânta eliberare,
cade-se să stăpânească tot ce țara noastră'nchide
într'ale ei hotare."*

*Copiii stau și-ascultă
și neguri vajnice's pe munți.
A durerii catapultă,
bate'n ziduri mari frunți.*

*Din rânduri unul s'alege,
și'ncepe gânduri să deslege:
—" Poveste—Vreme, să rămâi cu bine.
Mulțămim matale de vorbele—ți prea pline.*

Noi ne—om retrage'n munți, în ale lui tăceri,
înfrățindu—ne cu duhurile haiducilor de ieri...
E greu, căci dintre noi niciunul nu prea știe,
ce—i aia tactică de luptă, ce—i aia strategie?

Dar academia militară a pădurii,
și—a instruit de mii de ani cruntele centurii,
cum să dea atacul și'n ce fel anume,
ca prada să cadă fără a lăsa urme.

De la ele va trebui să învățăm și noi
știința și arta noului război:

Iderii, animale mai manierate,
ne vor da noțiuni de securitate.

Vulpile, cu largă exemplificare,
ne—or demonstra cum se face o bună infiltrare.
Vulturii maestri în picaje,
ne—or arăta cum să culcăm ale dușmanului straje.

Iar lupii, pentru orice eventualitate,
ne—or învăța atacul din coastă și spate.
Si—apoi tot ce vezi acolo'n calea lunii,
—prăpăstiile, stâncile, culmile, gorunii —

vor fi ale noastre fortificate linii,
pe care le—om folosi în luptă cu străinii.
Cu noi va fi pădurea, pământul, cerul, morții,
orice s'ar întâmpla, aici ne—om croi sorții."

.....

Se duc. Prin codrii se strecoară,
purtând cu ei drept talisman,
o inimă, cupă cu—amar,
și—un Căpitan de—odinioară.

Despărțire

E, poate, ultimul poem ce ți-l citesc,
Tară'n care astăzi basme putrezesc;
ale despărțirii complete momente,
mușcă din suflet demente...

Ti-ăm încrustat icoana în lespede de gând,
punându-ți în orbite stele lăcrămând.
Cu apă sfințită din al ochilor lac,
ți-am stropit al sufletului tău liliac,

pentrucă de-o fi să trăesc în pustie,
floarea lui să crească'n mine, tot mai mândră, tot mai vie,
Troițe ți-am așezat la răscruci de minte,
să aibă amintirea unde se ruga fierbinte.

Freamătul văilor tale de durere pline,
le-am sorbit cu desnădejde'ntr'ale mele vine;
orice picur în a tâmplii poartă când a bate,
să trezească'n mine dor de minuni carpatate...

Căci ziua e pe sfârșite, și lungă mi-e cărarea...

De-o fi să nu mă mai întorc acasă niciodată,
să știi că dorul tău m'a dus în lumea cealaltă,
și'n primăveri, pe limpezimi de ceruri carpatine,
mă vei putea vedea'n genunchi în rugă pentru tine.

Străine

Străine,
haine,
nu te uita că sunt flămând și gol'
nu râde când vezi corbii morții cum îmi dau ocol.

Cu pasul greu,
eu vin din lumi fără Dumnezeu;
port în spinare,
ani grei de lagăre și închisoare.

De aceea eu merg aplecat,
încovoiat,
de parc'că ți-aș cere
milă.

Nu-ți fie milă de mine,
de cei ca mine,
cari purtăm în ochi
al pușcăriilor deochi.

Tu nu ști străine,
că'n țara mea, acumă,
stăpâni sunt cei fără de lege, că ciuma

— ciuma roșie — necruțător
sfâșie,
tot câte-o fâșie
din sânii prea curați ai sufletelor.

Clopotele la noi au tăcut;
par'că toate
și-au aruncat pe uliți
inimile moarte.

E—atâta tăcere acolo, că pare
cerul țării o boltă de uriaș cavou,
sub care sicriul Carpaților a'nchis cu grije
pe ultimul erou.

Străine, haine,
Nu uita că sunt, ca și tine, om.
Nu—ți cer nimic, nici măcar odihnă
la umbra unui pom.

Dar fi bun
și adu—ți aminte, că tu, tatăl sau feciorul tău,
în veacul acesta nebun,
mi—ați bătut la poartă.

Eu v'am primit în sărăcia mea regește,
și—am fost cot la cot în luptă,
împărțind frățeste,
și ultimul codru de pâine.

Mâine,
când ceasul va cere,
vom fi iarăși cot la cot străine,
cu surâs de fiere.

Si vom lupta din nou ca frații buni,
cu—al vijeliilor taifuni,
vom sparge zidurile de robie și de ură,
dăruind lumii a libertății cuminecătură.

Atunci, în veacul ce—l vom plămădi
cu jertfe preacurate,
nu vor mai fi cortine
de fier și de moarte.

Nu vor mai fi pribegi,
și nici nu vor mai geme,
ca astăzi pușcăriile
de crime și blesteme.

Ci'n vremea—aceea mândră
care va să vie,
pe fețele planetei
va crește floare vie,

Floarea păcii albe,
vis de nouă eră,
ce vremile o vor purta
cu drag la butonieră.

Zile mohorîte

Zile mohorîte, Doamne,
oameni amărâți —
bate drumuri întinate,
oastea de desculți...

Cânt de cucuvăi în noapte,
țipete de disperare;
șuerat prelung de vânt —
dor de depărtare.

Tristeți lungi de caravane —
chinuri de surghiun;
clipe lungi de așteptare —
nopti de văgăuni.

Feciorii crucificate —
trandafirii plâng;
lacrimi neînduplecate,
ochi de mame frâng.

Ploi străine, fără lege,
cad fără'ncetare —
file se desprind mereu
de prin calendare...

.....

Stelele—au aprins pe cer
ochi ce stau la pândă;
strâmbă lemne prin Vlăsii,
a pornit osândă.

Luna stă gata să—și schimbe
rutele eterne —
Setilă din Prahova,
dat—a de cisterne.

Dimineața aurora
de mânie—i precum jarul;
lungilă de pe Ural,
calcă Bărăganul.

Clopotele deșteptării
viseleucid;
flămânzilă apucat—a
la al țării blid.

De a cucilor chemare
freamătă dumberava;
Căpcăunul a întins
corturi la Suceava.

O barză se uită'n urmă,
ca un semn de întrebare:
căți spini or mai fi crescut,
pe a mea cărare?

Pe un cablu—o rândunică
cere legătura —
cum aș mai cere—o și eu,
de n'ar fi stârpitura...

Vântul poartă—a păpădiei
albe parașute —
spre țară doruri pornesc,
cu sprinteneli de ciute.

Dintr'un par cioara privește
la rămașii pui —
Doamne, cei duși pân'acuma,
nu au fost destui?

Codrilor

Codrilor,
tăcuților,
pe—ale colinelor paturi,
adormiți de—al mierlii cântec,
și de—al cucilor descântec,
ce—ți visa de—atâtea veacuri?

Ce împărăți de vraje,
cu tăcerile de straje,
vă îmbie'n toată seara,
să vă zăvorîți cărarea?

Când în orice zori de zi,
concertul de ciocârlii,
vă deșteaptă'n ler—lerui,
cui dați cheia visului?

Ce faceți cu — cum le—aș zice,
baghetele magice,
pe care vi le strecoară,
soarele prin frunza rară?

Bag seamă, vrăjiți cu ele,
de—aceea, de când se știe,
pe voi cât e o vecie,
vă țin tinerețele.

Codrilor,
tăcuților,
voi, cari dintr'un început
cu tainele ați crescut,
n'ați putea să—mi spuneți ce—i,
cu mândrii Carpații mei?

Cine le—o fi adunând,
frumusețile în gând?
Ciutelor în zori de zi,
oare cin'le—o mai zâmbi?

Cin'le—o mai cânta cu drag,
doine din frunze de fag?
Căci toți dragii lui copii,
s'n lanțuri sau prin pribegii,

șe sting ca o lumînare,
de a vântului suflare.

Codrilor,
tăcuților,
câte mi—or fi povestind
frunzele ce se'nvioară,
ca un suflet de vioară,
când zile'ntregi eu vă colind?

Dar a gândului ureche,
și—a pierdut vigoarea veche,
de când o izbește'n ropot,
al înstrăinării clopot.

Ochi albaștri

Când eram mai tânăr, am întâlnit în cale,
doi ochi adânci, ca ruga crescută din jale;
doi ochi albaștri, mai sinilii,
ca două primăveri de veșnicii.

Imi ieșiră'n drum singuri ei de ei,
sau, poate, veșnicia îi avea cercei?
Nimeni în veacul acesta de rând
nu știe, și—mi pare că nu va ști nicicând.

Erau adânci și limpezi ca cerul transilvan,
și în tăcerea lor de lacrimă brumată,
creșteau dorinți și renunțări de fată,
în ritmul lor, poeme de mărgean...

Anii trecură... într'o dimineată,
o toamnă cu straie de precupeată,
m'a luat în carul cu urgii,
și m'a dus cu ea în pribegii...

.....

Acum zadarnic mă sbucium și strig,
zadarnic îmi înfig
ghiarele în carnea ei cu disperare, căci ea mă poartă,
mă răspoartă,
ca pe—o frunză smulsă la'ntâmplare.

Si mă duce,
prin țări fără clopote și fără de cruce,
pe urmele strămoșilor,
— prin catacombele lor —
prin țara cu virtuți niebelunge,
peste paralele și meridiane lunge...

In lumi trezite din ruine, pe orișice cărări,
strigoii tinereți—mi pune—aceleași întrebări:
— "*Pe unde au rămas ochii sinilii
să—și stoarcă lămâile lor de nostalgii?
In care colț de lume,
spre ce soare răsare, spre ce soare—apune,
li se va stinge tăcut mândria?
Sau poate gratii de'nchisori le străjuesc mumia?*
.....

Printre oameni cari nu știu, ce—i o primăvară,
ce e dorul prea curat de ce—a rămas în țară,
ca ieșită din minți, a inimii ciută,
aleargă să—și găsească liniștea pierdută.

Italia, 1950

Camera mea

In vara asta, cerul, în fiecare zi,
Își varsă prea plinul lachidelor mâinii,
cari, aș vrea să cred, că numai din glumă,
mi-au spălat de-a binelea plafonul de humă...

Camera mea e—o lume în miniatură:
pe jos, prin coveți de podele, sunt apele,
pe cari o flotă maculată
se luptă apatic cu valurile.

Colo, mai pe lături, s'arată uscatul,
pe el, refugiați, o lume de gândaci;
prin aier, de-a lungul, de-a latul,
zbor fluturii serii cu ochii cât bobii de maci.

Luna, prezentă oriunde,
și—aici, agățată'n tavan,
cu o sârmă îmbrăcată'n catran,
își plimbă obrazul prin unde,

fără a băga în seamă, c'acolo'ntr'un colț,
ruina, adormită sub o dună de volți,
visează o țară de vrăji și descântece,
țesute de—un paianjen mare în pânțelece...

.....

Ce—ar fi făcut, oare, bunul Noe, dacă
i—ar fi fost cumva spartă a lui arcă?
Si dacă vreo tristețe de lungi săptămâni,
l—ar fi ținut legat la ochi și la mâini?

.....

Ce—ar fi fost, nu știu; însă ce n'ar fi,
sunt aceste ciudate și lungi pribegii.

Ploaia poloilor pribege

Plouă picuri,
picuri plouă;
din ale norilor plicuri
cad confetele de rouă,
picuri plouă.

Si cum plouă, plouă, plouă,
de vreo săptămână, două,
curtea—mi pare Marea Egee,
cu valuri și curcubee,
cu convoaie de boboci,
ce cântă pe diverse voci.

Din caseta norilor,
cad bănuții ploilor,
când ca semănați de—o mână,
când ca strânși în lungi fișicuri
de mici degete de zână.

Plouă picuri, picuri plouă,
și ne'ntreabă melodia:
unde—o fi Bacovia,
să—și asculte poezia.

Plouă'n prima primăvară
a ploioasei pribegii;
prin suflet durerea ară,
răscolind doar nostalgii:
ani frumoși ca zorile,
minunați ca florile.

Copilării cu ceru'n cercul,
de care se minuna tot bercul;
tinereți de visuri și poeme,
ghiocei și lăcrămioare,
presărate prin poene.

Plouă picuri,
picuri plouă,
picuri,
în plicuri,
triste stihuri,
plâng în visuri
albe chipuri,
gem bolnave
lungi Târnave,
pe sub zări îndoliate,
de altare dărâmate...

Picuri,
plicuri,
stihuri,
visuri —
minunate paradisuri,
plâng și plouă, plouă, plouă,
căci ni-s frații ruți în două:
din o mie unul stă în libertate,
însă nouă sute nouăzeci și nouă
urcă Golgotele de strâmbătate...

Plouă plouă, plouă'n lege,
ploaia ploilor pribege;
de prin norii grei ai vieții,
cad picurii tinereții.

Plouă ploi de gând topit.
în sufletul obosit;
plouă doruri mari, furate,
de destine blestemate;

plouă ploi de vis amar,
pe al țării scump hotar;
cresc pustiul și robia,
din morminte pân'la ceruri.
Pe—ale pribegiei drumuri,
duhul neamului pornit—a de mână cu veșnmicia,
să caute Omul, omul minune,
care să dea calvarului nostru un nume,
care să deschidă a sufletelor mină,
unde zac de mii de ani fluvii de lumină.
Omul care, cu—ale harurilor dalte,
chip ciopli—va visurilor noastre'nalte.

Sub bolta gândului aprins,
de frumuseți de necuprins,
doruri,
strânse în mari stoluri,
se rotesc și se frământă,
și caută cărarea sfântă,
spre—a nădejzii mele oază,
unde—acum cad ploi de groază...

Si cum plouă
'n formă nouă,
zile, săptămâni și luni,
te apucă—un dor nebun,
sa iei goarna și să suni
Chemarea!
Munții, văile și marea,
să pornească,
să plătească,
cu sete dumnezeiască,
celor cari de—atâta vreme,
șes peste veac noi blesteme.

Frați, ce v'ați ales mirese
vădanele pribegiei,
cine vreți ca să ne smulgă
neamul din ghiara urgiei?

Zdrobiți calea ce vă leagă
de idealuri fără vlagă,
și porniți,
ca scoși din minți spre țara, în care fiara
și-a înfipt turbații dinți.

Cu—ale răzbunării fulgere,
opriți a dușmanului scurgere.
Si'n ceasul cel mai sfânt
și cel mai greu,
porniți uriașele mori ale Carpaților,
și'n tre pietrele lor aspre ca vrerea Tracilor,
ferecați,
zdrobiți,
măcinați oastea celor
fără Dumnezeu

Ne salută clopotele

Clopotele,
clopotele,...
ne salută clopotele.
Am scăpat din țara mută —
de pe—al templului catarg,
clopotele ne salută
cu ecou solemn și larg...

Vuesc zările aprinse
de al clopotelor
zor.
Plâng tinerețele stinse,
clopotele cele ninse
de zăpada anilor
lor.

Câte nu răscolesc ele
— clopotele cele grele —
când, în seri de triste denii,
frumuseți de altădată ne apar doar în vedenii;
seri de denii în vedenii.

Care—or fi tainele lor,
tainele clopotelor?
De ce, când ele spun povești,
pe—al amintirii film ți—apar plaiurile românești?
Iar când dangătu—ți surprinde
gândul pe a minții pernă,
de ce doru'n el s'aprinde
ca o stranie lanternă?

....
și'n vis auzi doar clopote lunare,
cum bat în unda Târnavelor clare,
de—ale căror jale ce o varsă în Mureș
chinurile'n suflete dau iureș?

Clopote,
clopote...

Clopotele,
— ele —
calcă'n pas cu tine
spre aceleași destine, și tu în pas cu ele,
pe—ale'străinării crude paralele,
căci clopotele plâng,
de—odată sau pe rând,
Patria piredută ce—ți sângerează' gând.

Portret

camaradului...

Ochii—i stau înfipti ca două cuie'n zare,
ce—o fi văzând dincolo de ale ei chenare?

Niciun zâmbet.

Niciun gest.

Nicio lacrimă.

Nici măcar o sfântă cruce, după datină.

E clipa când eroul se rupe de sine:

tăcerile frâng evlavioase suspine,

iar pe fața lui feciorească,

stăruie o lumină nefirească...

Se ridică și pleacă cu stăpânirea,

cu pornirea

luceafărului care—și merge căile sale,

fără nicio umbră de bucurie sau jale.

În sufletul lui e ceeace n'are asemănare,

o vreme căreia i—a venit ceasul,

o chemare,

căreia nu poate nimeni să—i ațină pasul.

Tăcerea în urmă—i lasă incendii ce consumă
orice gând legat de carne și humă...

Proectată pe zare,

fruntea lui pare

un ciob de cometă.

A dorului floretă

îi taie cale largă spre Betleemul țării,

ce—și așteaptă Făt—Frumosul eliberării.

(Frate ce citești, când în tine te—aduni,
nu simți și tu chemarea supremelor minuni?)

Sus în codrii de la Fetea

Sus în codrii de la Fetea,
pe cărări cu bolți de fagi,
îmi revăd eu tinerețea,
cu a prietenilor dragi.

Pământul acolo ți-e tată,
Pădurea ți-e bună mamă,
frunzele îți sunt surori,
stelele – dragi vrăjitori.

Ca Domn–Stăpân ți-e duhul țării,
ce bate liber sub stejari –
Acolo–i fuga de amar
și binecuvântarea zării.

Am plecat chemat de–acolo
de alte zări și alți sori,
dar inima mereu mă'ntreabă:
când ne'ntoarcem înapoi?

Moldovă

Moldovă,
vraje de cântec și slovă;
Domniță proscrisă de zodii amare
să'mplinești destine între munte și mare,
cum de mai poți oare să'nfrunți neîncetat,
oastea fără număr a Tarului turbat?

Moldovă,
— ai istoriei noastre *Mater dolorosa* —
în liniștile grave ale schiturilor,
ale mănăstirilor;
în codri cu cărări tănuite și cu izvoare ca niște dimineți
preasfinte;
în munți creșcuți din cremenea oaselor
oștilor
lui Stefan cel Mare și Sfânt, acolo, peste tot, ea—și ține
strămoșescul legământ:

*"Mă leg în fața lui Dumnezeu și a neamului,
să apăr mormintele de cotropirea dușmanului.*

*Moldova e hotar la soare răsare;
crucea lui Hristos pe Nistru—și face zare,
pe Nistru și pe Marea noastră cea mare.*

De apăr Moldova, Il apăr pe Hristos.

Mă leg să lupt cu fală, să mor bucuros!"

Acesta era legământul sfânt al Voevozilor,
al nesmintitei prostimi și a boerilor.

Moldovă,
strajă a Europei de la una mie...
când rănilor—ți creșteau pe trup ca macii pe câmpie,
în Apus, o lume măiastră'n gând și slovă,
schita în cărți, în piatră și culori vii,
aproximative "*Divine comedi*".

Tot sbuciumul, tot visul, tot dorul de'mplinire,
tu ți-l făcuseși zid la margini de fire.

Bătăile fierbinți ale sângelui tracic,
toată omenia, tot freamătul carpatic,
de-ar fi avut norocul unui răgaz în vreme,
și-a unei țări ce numai "*hotar*" să nu se cheme,
ți-ai fi clădit și tu un Pantheon de slovă,
de piatră și culoare, sărmană Moldovă!

.....

Dar ce mă plâng? Hotinul, Soroca, Tighina,
cetățile: Alba, Chilia și-a Neamțului,
Suceava și mormântul sfânt de la Putna,
nu'nchid ele, oare, minunata epopee a neamului?

Moldovă,
mucenică ce ți-ai scris istoria cu-a sângelui slovă,
curând te-a uitat lumea...

Aceea,
căreia

i-ai fost o mie de ani scut,
nu și-a adus aminte că dacă a avut
pace,

e pentrucă tu, cu brațul, cu sângele, cu dârzeniile-ți dace,
i-ai câștigat-o,
i-ai dat-o,
i-ai apărat-o!

.....

Si totuși, la împlinirea vremii te-ai ridicat,
ca și altădată,
hotărîtă,
dreaptă!

Cu sabia răbdării ajunsă la culme,

tăiatu-ți-ai cale spre istorii cu nume!

Ti-ai regăsit surorile de mulți ani pierdute;

părea-ți acum un colț de rai cu flori nemai văzute.

Treceau anii ca fâlfâierile cocorilor ce—aduc primăvara.
Erai împăcată. Feciori—ți crescuseră înalți și voinici,
curcubeele împăcărilor încoronau țara,
privighetorile se răsăteau la lămpi de licurici.
Prin stepa necurpinsului,
până'n vadul Nistrului,
nebunia unui vis de pustiire,
crescutu—și—a plozi într'a lumii neștire.

Deodată, într'o noapte neagră ca blestemul,
începu sinistru
să geamă, să plângă zările pe Nistru,
căci ai morții simbriași,
oști fără număr pornit—au către Iași...

Păreai pierdută... In clipa aceea însă o gură de vifor
Îți strigă din noapte: "*Nu te teme! Cenușa mormintelor
e încă la Hotin, Soroca, Suceava.*

*Va veni iarăși vremea când ea va fierbe ca lava,
și vulcanele mormintelor noastre pângărite,
vor răzbuna durerile—ți cumplite.
Nu uita nici acum legământul lui Vodă,
tu sfântă, îndurerată Moldovă!"*

Veniră zile negre și nopți de greu coșmar:
în vine simțeau Nistrul cum freamătă'n zadar,
și—ți vedeai voevozii cu oștile—alături,
cum cutremurau pământu'n patru lături.
Copiii Sfintei Vineri,
— Feți—frumoși, ca brazii de'nalți și de tineri —
în nopți de rugăciune și de priveghere,
pregăteau furtuna de reînviere.
În zorii unei zile, sună goarna iară:
oștile române ca trăsnetul trec Prutul.
Era o zi de praznic, de praznic într'o vară...

Cu plâns de sărbătoare cât clocot nesătul,
creștea ca o minune 'ntr'al neamului chimir
căci feciori vrăjiți de poemele lui Gyr,
purtau fiecare în gândiri,
visul nostru cel mai sfânt și cel mai mare!

În fiecare moment
al clipei ce trecea,
o legendă nouă se-așternea
pe sfârșitul stepei pergament —
căci voinicii tăi când spintecau tăcerile cu obuze,
aveau legământul lui Vodă pe buze:
... *"De apăr Moldova, Îl apăr pe Hristos;
mă leg să lupt cu fală, să mor bucuros!"*

Urletul de moarte al fiarei încolțite
de pricepuții tăi vânători,
s'a auzit departe, peste mări clocotite,
de unde porniră pe drumuri de nori,
aspre furtuni de plumb și de oțele,
care-ți dărâmară, cât e o clipă,
ale istoriei tale minunate schele.

Cerului întreg i se'ncrețise pielea
de ce-a văzut în zilele acelea:
cei care din blesteme întregi,
dumnezei făcându-și și lege,
și-au sfâșiat hotarele,
și-au siluit comorile și-altarele,
umplând cu fii-ți cimitirele,
pușcăriile,
și pribegiile...

Moldovă,
cei ce purtăm în suflet comori de mari morminte,
rugămu-ne Țărilor fierbinte,
să-ți trimită'n ajutor,
oști de-arhangheli lucitori.

oști de—arhangheli lucitori.
Fruntea sus din nou Moldovă!,
căci leagănul lui Vodă
e azi crezul lumii'ntregi,
crez purtat de—ai tăi pribegi.
Fi sigură, Moldovă,
că voroava înțeleaptă a letopisețelor,
arde ca jarul pe vatra tinerețelor.
Purtăm cu noi visurile tale de jar,
și inima—ți martiră la al Crucii hotar,
din care aici, în lungi pribegii,
pregătim furtuna reîntoarcerii
la tine, Moldovă,
dureroasă vraje de cântec și slovă.

In noaptea Invierii

Doamne, trecut—au ani de când n'ai mai zâmbit,
de când aurora frunții Tale albe n'a mai strălucit,
peste veacul nostru de trudă și păcat,
peste gândul de neliniști măcinat.

Doamne, câte primăveri or să mai vie,
până când vei deslega blestemul ce—apasă a țării mele glie?
Câte serii de denii și crucificare,
până ne—am întoarce acasă la noi, spre soare răsare?

Doamne, câte rânduri de timpi și ani betegi,
vor mai trebui dureros să curgă,
pâna se vor strânge fii Tăi pribegi,
în țara lor frumoasă ca o rugă?

Câte generații de jertfe vei mai cere,
Doamne, pentru a neamului înviere?
Câți Mureși, oare, și câte Târnave
de sânge și aur curat, clocotitor,
mai vrei să vărsăm în Tise de otrave,
din trupul chinuit al Carpaților?

Azi nu mai avem nici aur, nici sânge,
nici grâne, nici comori, nici vis.
Intunecat peste țară cerul azi plânge,
ca o mamă aplecată pe un mormânt deschis...

E noaptea Invierii... Inșă pe la noi,
Vinerea Patimii nu se mai sfârșește,
Hristos a Inviat!, Dar alte cruci, noi,
se'naltă pe—ale munților îngândurate creste.

Mării Preacurate sunt azi milioane,
cari își plâng fiii prinși în piroane...
Apostolii Tăi, ca și'n vremea aceea,
rătăcesc de ani prin țări îndepărtate.
Suflete ce'nchid comori din Galilea,
plâng în nopți de rugă, dureri nemăsurate.

In seara aceea, Doamne, când înverzeau platanii,
Fiu—ți striga: "*Eli, lama, sabactani?*",
Tu ți—ai întors ochii și ai tras perdeaua,
ferestrelor tale albe ca neaua.
L—ai lăsat să moară ca Om,
pentru Om:

*"Cu moartea pre moarte călcând,
și celor din morminte vieață aducând."*
A treia zi însă, un vifor de lumină,
trecând prin morminte, L—a luat de mână:
"Hristos a înviat!",
cântat—au orchestrele în albul Tău palat.

.....

Dar prin ale noastre veștede morminte,
când se vor aprinde făclii de oseminte?
Doamne, neamul nostru când va învia?
In care primăvară?
Sub ce sori de pară
Iși va înălța fruntea cât Carpatul,
ca să lumineze lumilor veleatul?

E noaptea Invierii... Inșă pe la noi,
Vinerea Patimilor nu se mai sfârșește!
"Hristos a Înviat!", dar alte cruci, noi,
se'nalță pe—ale munților îngândurate creste.

DIN REZISTENTA

Comandante, Comandante.

Mâine, mâine'n marea zi,
Comandantul va veni.
Răsări—vor noi minuni,
răsmerițe și furtuni!

Refren:

Comandante, Comandante,
vino!
Noi te—așteptăm,
să scapi neamul de la moarte,
dușmanul să—l alungăm.

Tara noastră geme iar,
sub al mișeliei țar.
Piatra și lăcustele,
me pustiesc comorile.

Refren...

Ochii mamelor azi plâng,
brazii de dureri se frâng;
casele noastre's pustii,
feciorii's în pribegii.

Refren...

Ziduri grele de'nchisori
sfarmă frunți de aurori;
în al neamului altar,
s'a'nfipt lance de tătar.

Refren....

Nu e, nu e, nu e ceas,
de odihnă și popas;
vreme e de-a haiducii,
cu mândre carabinii.

Refren...

Pe cer cu toții ne legăm,
țării viața să'nchinăm;
din al jertfei noastre jar,
crește veacul legionar!

Refren...

Imnul Târnavelor

Ion Moța, din țara luminii,
coboară pe plai ardelean;
trimite—azi poruncă să vie
la luptă, tineret târnăvean.

Prezent!, la chemarea lui Horia,
răspundeți feciori din furtuni.
La luptă!, — azi iarăși Legiunea,
pornit—a spre zări de minuni...

Pe Câmpul Libertății din Blaj,
umbre noi de eroi se adun.
Fiți gata! Cu avânt și curaj,
Târânăveni, nepoți de tribuni.

Ruina Cetății de Baltă,
a lui Stefan cel Mare și Sfânt,
v'așteaptă acum ca și—altădată,
să'mpliniți al arcașilor gând.

Media, cetate latină,
ce doarme pe—oseminte de străbuni,
de sub încălcarea străină,
îți cere ție astăzi s'o răsbuni!

Veniți cu cântec și salve!
Pășiți, Români, în marș de iureș,
să ștergem jalea vechilor Târnavе,
ce—o calcă înfrățite către Mureș.

Din vifor clădiți—vă cetăți,
Voi, născuți sub zodia de venin;
ciopliți—vă, cu uriașe dălți,
altă vieață 'n Arcul Carpatin!

Cu jertfe mari și vrere cruntă,
s'au încrestat pe răboj glorii.
Legionari, veniți la luptă! —
V'așteaptă pagini de istorii!

Horia

Horia,
nădejde cruntă
pentru noi, cei noi,
și vii,
să vii!
Te-așteptăm,
cu sutele de mii,
de urgii
să scapi
acest neam
de Valahi.
E Domnul cu tine,
Stăpâne!
E țara,
e pământul,
e Neamul;
sunt fii
și frații,
săracii,
ortacii,
cei buni și flămânzi,
cei goi și cei dârji —
toți așteaptă,
toți se'ndreaptă,
cu salut ceresc,
spre zările ce cresc,
crunte,
cu oseminte frânte,
ce fi-vor temelie,
zidirii noi de glie!

Noi jurăm,
să te urmăm
cu nou avânt,
Horia, iar
cu pas de jar,
până'n mormînt.

Iași, 3.3.1943

In Poiana dorului

In Poiana dorului

Intr'o dimineață, în Poiana dorului, s'a trezit cântând o ciocârlie. Cânta atât de minunat, atât de melodios, încât zorile o luară în palmă și—o desmierdau cu degete de purpură...

C'o svâcnire de aripi și—un tril o porni săgeată spre cer. Roua nopții îi presară diamante pe frunte, și—acum, primele raze de soare îi încinseseră creștetul de scânteieri...

Urca mereu, urca scară după scară văzduhul de măr-gărint, umplând necuprinsul zărilor cu acorduri pătimașe. Crescuse parcă în ea dorul nestăpânit de cucerire și... cântecul o urca, iar urcarea o încânta. Regina înălțimilor și a cântecului, cuprinsă în această vrajă, se revărsa în vâlurile sonore, fremăta în cascade turburătoare și țâșnea în triluri cristaline, părând că scăpase, că lăsase în urmă legile implacabile ale pământului...

În sufletul ei, lumina pe care o visase și o dorise atâta, acum se revărsa, gălgâia; frumusețea ei o rănea, o durea. Dorul, durerea, fericirea, disperarea, toată nebunia ei iluminată, se frământa în bietul suflet...

Și totul era cântec, și cântul era totul !

...Ingerii Domnului, treziți din somn de îndrăznețul cântăreț, apărură în pridvoare frecându—și cu nedumerire ochii. Și cântecul se apropia, se deslușia, creștea turburător. Pe fețele de zăpadă mirarea aprinsese lumini noi...

— "*Cine—o fi, cine—o fi?*", se'ntrebau frumoasele guri. Și cântecul creștea, se revărsa izbînd ca o grindină de măr-găritare ferestrele tivite cu petale și—aurori.

— "*Da, cine—o fi?*", se'ntrebau privind—se'ntre ei, vorbele trezind neliniștite ecouri.

În tăcerea clipei ce urmă, unul, mai vîrstnic decât ceilalți cu o veșnicie, își ridică o șuviță de păr în semn de atențiune, și grăi:

— "Ce-o spune Tatăl și Stăpânul nostru când va auzi străinul cântec? Cum poate un chip de lut să înfrunte înălțimile noastre? Ce vom face noi dacă...", și nu-și găti cuvântul, căci o voce aspră răsări de alături:

— "Să-l oprim pe îndrăznețul trubadur!"

Tăcerea ce urmă descreți frunțile ca o vrajă. Zâna dimineții, într'un suprem avânt, din străfunduri de doruri ce-și văzură aurora aevea, încercă un ultim acord: dispărarea și suprema speranță, sfâșierea și extazul mijind se împletiră într'un dumnezeiesc tril ce țîșni în pură nebunie! In acel moment însă, buzduganul unei raze de argint izbi fruntea îmbrobodită de lăcrămioarele trudei... Si abisurile fremătară de un ultim suspin.

A doua zi călătorul în Poiana dorului zări lângă o floare albă o frunte însângerată. Stropii de sânge luceau ca rubinele unei coroane scumpe...

— *O viață*, gândi călătorul;

— *Un destin*, șopti el încet, reluându-și drumul.

Cuprinsul

<i>Prefață, de Horia Sima.....</i>	<i>1</i>
------------------------------------	----------

Cântec de jale

<i>Doamne, unde mi's descătușările.....</i>	<i>7</i>
<i>Din mlaștina desnădejdiei (I).....</i>	<i>9</i>
<i>Apus.....</i>	<i>10</i>
<i>Mărturisire.....</i>	<i>11</i>
<i>Plâns de frunză.....</i>	<i>12</i>
<i>Cântec de toamnă.....</i>	<i>13</i>
<i>De n' ai fi zis Tu, Doamne.....</i>	<i>14</i>
<i>Episod.....</i>	<i>15</i>
<i>Iarnă.....</i>	<i>17</i>
<i>Sfârșit de zi.....</i>	<i>18</i>
<i>Noapte.....</i>	<i>19</i>

Pentru cei doi ochi albaștri

<i>Cântec pentru tine.....</i>	<i>23</i>
<i>O seară.....</i>	<i>24</i>
<i>În grădină.....</i>	<i>25</i>
<i>O, de câte ori voit-am.....</i>	<i>26</i>
<i>Mă despletește toamna și m'absoarbe.....</i>	<i>27</i>
<i>Iubire sub clar de lună.....</i>	<i>28</i>

Dor și descătușare

<i>Întrebări în ipostaze de decor.....</i>	<i>33</i>
<i>Codrilor, codrilor mei.....</i>	<i>34</i>

<i>Spre alte orizonturi</i>	35
<i>August</i>	36
<i>Clopotele</i>	38

Tină și Azur

<i>Din mlaștina desnădejdiei (II)</i>	41
<i>Sunt liber</i>	42
<i>Marina</i>	43
<i>O noapte pe litoral</i>	45
<i>Si moartea cântă'n min: "tum—tam"</i>	46
<i>Din drum</i>	47
<i>Bacoviană</i>	48
<i>Te caut</i>	49

Pentru tine, copilă

<i>Amintire</i>	53
<i>Era o seară</i>	54
<i>Iubiri ucise</i>	55
<i>Moș—Iarnă și gândurile mele</i>	56
<i>Se tângue în mine veșnicia</i>	57
<i>La plimbare</i>	58
<i>Vino, hai vino, copilă</i>	59
<i>Ultimul poem</i>	60
<i>Să nu te miri, copilă</i>	61
<i>Un singur adevăr</i>	62
<i>Fii a mea</i>	63
<i>Postumă</i>	65
<i>Ce cauți suflete în mine?</i>	66
<i>Sfârșit de iarnă</i>	69
<i>Reîntoarceri</i>	70
<i>Dureri și rugăminți</i>	71
<i>Dezolare</i>	72
<i>Vieața: Cer și Iad</i>	73
<i>Primăvară</i>	75
<i>Clipe păgâne</i>	76
<i>Denie</i>	77
<i>Inviere</i>	78

<i>Femeie de stradă</i>	79
<i>Văd în tine, frumoasa mea, o primăvară</i>	80
<i>Autobiografie</i>	82

C h e m a r e a

<i>19 Noembrie 1946</i>	89
-------------------------------	----

De vorbă cu neamul

<i>Rugăciune</i>	93
<i>De vorbă cu neamul</i>	95
<i>Inceput de haiducie</i>	98
<i>Despărțire</i>	101
<i>Străine</i>	102
<i>Zile mohorâte</i>	105
<i>Codrilor</i>	107
<i>Ochi albaștri</i>	109
<i>Camera mea</i>	111
<i>Ploaia ploilor pribege</i>	112
<i>Ne salută clopotele</i>	116
<i>Portret</i>	118
<i>Sus în codrii de la Fetea</i>	119
<i>Moldovă</i>	120
<i>In noaptea Invierii</i>	125

Din rezistență

<i>Comandante, Comandante</i>	129
<i>Imnul Târnavelor</i>	131
<i>Horia</i>	133

In Poiana dorului

<i>In Poiana dorului</i>	135
--------------------------------	-----

Colecția "Omul Nou"

Până în prezent au apărut:

1. DIN LUMEA LEGIONARA, de Victor Puiu Gârcineanu, 20 Pag. 1951, Salzburg.
2. RANDURI CATRE GENERATIA NOASTRA, de Ion Banea, 22 pag. 1951, Salzburg.
3. CAPITANUL, de Ion Banea, 108 pag. 1951, Salzburg.
4. INSEMNARI DE LA JILAVA, de Corneliu Zelea Codreanu, 66 pag. 1951, Linz, Austria.
5. TESTAMENT, de Ion Moța, 24 pag. 1951, Salzburg.
6. CRANII DE LEMN, de Ion Moța, 208 pag. 1951, Salzburg.
7. CARTICICA DE CANTECE, 56 Pag. 1951, Salzburg.
8. CRUCIFICATII, de Bănică Dobre, 90 pag. 1951, Salzburg.
9. PENTRU LEGIONARI, de Corneliu Zelea Codreanu, 504 pag. 1951, Salzburg.
10. FRATIA DE CRUCE, de Gheorghe Gh. Istrate, 340 pag. 1952, Salzburg.
11. CARTICICA SEFULUI DE CUIB, de Corneliu Zelea Codreanu, 195 pag. 1952, Salzburg.
12. PE DRUMUL CU ARHANGHELI, Vol. I, de Corneliu Georgescu, 154 pag. 1952, Salzburg.
13. CREZ DE GENERATIE, de Vasile Marin, 271 pag. 1952, Salzburg.
14. MITI DUMITRESCU, de Mihail Tase, 58 pag. 1952, Salzburg.
15. VIATA DE MUSCHETAR, de Gheorghe Costea, 85 pag. 1952, Salzburg.
16. CONFERINTE ținute la Berkenbrueck și Buchenwald, Colecție, 85 pag. 1952, Salzburg.
17. MOTA—MARIN, Răscumpărarea, Colecție de articole, 140 pag. 1952, Salzburg.
18. TEXTE ALESE, Extrase de doctrină legionară, 257 pag. 1952, Salzburg.
19. PENTRU CHRISTOS, de Alexandru Cantacuzino, 25 pag. 1952, Salzburg.

20. CARTEA CAPITANILOR, de Ernest Bernea, 65 pag. 1952, Salzburg.
21. NICADORII, de Toader Ioraş, 84 pag. 1952, Salzburg.
22. SUFLET SI GAND LEGIONAR, de I. Veverca, 25 pag. 1952, Salzburg.
23. DE VORBA CU NEAMUL, Versuri, de Ion Golea—dela—Fetea, 38 pag. 1952, Salzburg.
24. POEZII, de Ion A. Bucur, 46 pag. 1952, Salzburg
25. GRISA, Piesă de teatru, de Ion Sân—Georgiu, 33 pag. 1952, Salzburg.
26. CRONOLOGIE LEGIONARA, 206 pag. 1953, Salzburg.
27. STATUL SI ELITA LEGIONARA, de Horia Cosmovici, 30 pag. 1953, Salzburg.
28. STIL LEGIONAR, de Ernest Bernea, 29 pag. 1953, Salzburg.
29. MARTURISIRI PENTRU UN OM NOU, de Ernest Bernea, 72 pag. 1953, Salzburg.
30. MISCAREA LEGIONARA SI DEMOCRATIA, de Horia Sima, 42 pag. 1955, Salzburg.
31. TESTAMENT, de Ion Moţa, Retipărit, 32 pag. 1962, Munchen.
32. LA SANTA SEDE E GLI EBREI DELLA ROMANIA DURANTE LA SECONDA GUERRA MONDIALE, de Horia Sima, 30 pag. 1963, Munchen.
33. EL HOMBRE NUEVO, por Horia Sima, 24 pag. 1964, Munchen.
34. ARTICOLE POLITICE, de Horia Sima, 168 pag. 1967, Munchen.
35. INSEMNARI DELA JILAVA, de Corneliu Zelea Codreanu, Retipărit, 70 pag. 1968, Munchen.
36. PENTRU LEGIONARI, de Corneliu Zelea Codreanu, Reprodusă ediția princeps Sibiu 1936, 488 pag. 1968, Munchen.
37. OPERE COMPLETE, Alexandru Cantacuzino, 190 pag. 1969, Munchen.
38. EISERNE GARDE, Codreanu, 488 pag. 1970, Munchen.
39. CRANII DE LEMN, de Ion I. Moţa, Ediția "Monumentul Moţa—Marin" Majadahonda, 346 pag. 1970, Munchen.
40. OPERE COMPLETE, de Ion Banea, Ediția "Monumentul Moţa—Marin" Majadahonda, 240 pag. 1970, Munchen.
41. CARTICICA SEFULUI DE CUIB, de Corneliu Zelea Codreanu, Retipărită, 144 pag. 1971, Munchen.
42. ROZA VANTURILOR, de Nae Ionescu, 450, pag. 1973, Munchen.
43. ADEVARUL IN PROCESUL CAPITANULUI, scos de Mişcarea

- Legionară în August 1938, 241 pag. 1981, Miami Beach, USA.
44. PROCESUL LEGIONAR 1953, scos de Mișcarea Legionară, ediția III-a, 1983, Miami Beach, FL USA.
 45. OPERE COMPLETE, de Alexandru Cantacuzino, Ediția II-a, 190 pag. 1990, Miami Beach, FL USA
 46. TEXTE ALESE, Extrase de doctrină legionară, Ediția II-a 60 pag. 1990, Miami Beach, FL USA.
 47. PENTRU LEGIONARI, de Corneliu Zelea Codreanu, Ediția 7-a, 488 pag. 1990, Miami Beach, FL USA.
 48. SFARSITUL UNEI DOMNII SANGEROASE, de Horia Sima, Ediția II-a, 500 pag. Miami Beach, FL USA.
 49. CARTICICA SEFULUI DE CUIB, de Corneliu Zelea Codreanu, 195 pag. 1991, Miami Beach, USA.
 50. FRATIA DE CRUCE, de Gheorghe Gh. Istrate, 340 pag. 1991, Miami Beach, USA.
 51. CRANII DE LEMN, de Ion I. Moța, cu adaos de "Conferința Liga Națiunilor", "Testamentul" lui Moța și biografia lui Moța, de A. Vântu, 346 pag. 1992, Miami Beach, USA.
 52. ADEVARUL IN PROCESUL CAPITANULUI, scos de Mișcarea Legionară în August 1938, 241 pag. 1992, Miami Beach, USA.
 53. CRONOLOGIE LEGIONARA, Colecția Omul Nou, 208 pag. Ediția II-a, 1992, Miami Beach, USA.
 54. CAZUL IORGA—MADGEARU,. Declarații făcute de dl Horia Sima revistei Carpații, Madrid, în 1961. Ediția II-a 1992, Miami Beach, USA.
 55. RASPUNDERILE LUI TRAIAN BOERU IN CAZUL IORGA—MADGEARU, O punere la punct, de Gheorghe Costea, 1963, Ediția II-a 1992, Miami Beach, USA.
 56. BIBLIOGRAFIE LEGIONARA, de Ion Boacă, cu o prezentare de Faust Brădescu, 100 pag. 1993, Miami Beach, USA.
 57. AM FOST COLEG SI PRIETEN CU IONEL GOLEA, In amintirea lui și a luptei comune, de Dr. Teofil Mija, cu o prefață de Horia Sima, 202 pag. 1993, Miami Beach, USA
 58. DE VORBA CU NEAMUL, Versuri de Ion Golea—dela—Fetea, ediție întregită, cu o prefață de Horia Sima, 135 pag. 1993, Miami Beach, USA.

